

EVVK:n sietämätön ihanuus

© A. Sovijärvi, 2001, rev 2.02

<http://apz.fi/kirjat/>

Nostan kunnioittavasti hattua avusta tämän tekstin kanssa seuraaville henkilöille:
opj, jutanu, B-jazz, Saketzu, SunIce, BeiKKo

1 .. Intro

"Alusta on aloitettava"

EVVK. Se ei ole yksittäinen tunne, pelkkä olotila tai pelkästään monien pieleen menneiden asioiden kertautunut summa. Se ei ole pelkkää vihaa tai pelkkää katkeruutta. Voisi sanoa, että se on hyvän olon tunne tilanteessa, jossa sitä vähiten odottaisit: mielen korjauskeino yli käsityksen menevään ahdistukseen. Monet kokevat sen ensikertaa armeijassa, jossa se tulee yleensä hajoamisen yhteydessä.

Normaalissa elämässä koemme sitä koulussa, työpaikoilla, 'tuttavien' keskuudessa, kaikkialla. EVVK on syvää välinpitämättömyyttä ja siitä nauttimista sen jälkeen, kun on nähnyt kaiken. Kahdesti. Ja kolmannen kerran hidastuksella.

Mutta kun EVVK:sta tulee elämäntapa ja asenne, olet ongelmanuori. Ja minä olen ollut ongelmanuori aina. Syyttömänä kaikkeen elin ensimmäiset 6 vuotta elämästäni onnellisena tietämättä pahasta maailmasta, EVVK:sta. Koulussa tutustuin toisiin mukaviin lapsiin. Osa heistä koki pakolliseksi nostaa statustaan polkemalla toisia, osa vain katsoi vierestä hiljaa. Tätä jatkui läpi ala-asteen.

Olin täysin puolustuskyvytön tilanteita kohtaan, joissa potkua elämäänsä hakeva kiusaajani kertoi opettajalle että olin potkinut häntä, seurauksena istuin jälki-istunnossa oppineena ainakin yhden elämän opeista - ihmiset ovat mulkkuja.

Vaihdoin koulua ala-asteella kerran, tosin ilmaisu 'ojasta allikkoon' kuulostaa hieman vaisulta jälkeinpäin ajatellen. Sain yhden ystävän, jonka kanssa vietin käytännössä kaiken aikani. Valitettavasti ystäväni oli koulun kovisjoukon vihattu, joten nopeasti ja karvaasti opin seuraavan läksyn elämästä: älä ikinä mene heikkojen puolelle.

Onneksi kamalasta tilanteesta sentään oli joku muukin huolissaan. Luokkamme opettaja nimittäin oli huolestunut siitä, etten jaksanut hymyillä yhtä paljon kuin muut luokkamme oppilaat. Seurauksena jouduin koulun erityisopettajan juttusille mikä vain pahensi tilannetta. Aloin olla ongelmalapsi kaikkialla. Kaikki halusivat korjata lopputulosta, mutta ketään ei kiinnostanut ongelmien syy.

Tietokoneista olen ollut kiinnostunut aina ja opin nopeasti kaiken minua kiinnostaneen. Koulussa opettajat yrittävät taistella tuulimyllyjä vastaan ottamalla minua puhutteluihin siitä, kuinka koulumenestykseni kärsi moisesta turhasta harrastuksesta.

Tietokonelaitteistoni eivät koskaan olleet ajan tasalla. Tuntui jotenkin epäoikeudenmukaiselta kuunnella, millaiset tehokoneet ja vehkeet luokkatovereiden vanhemmat olivat jälkikasvulleen hankkineet. Minä sahasin 486:sten aikaan 8088:lla.

Hammasta purren käytin konetta: en voinut koskaan kutsua kavereita, kun ei ollut olemassa ainuttakaan siedettävää peliä näyttää ja siihen aikaan tietokoneen

hyötykäyttö ei kiinnostanut muita lapsia. Itse kirosin joka hetkeä, jonka C-kääntäjä otti käynnistyäkseen ja vain herjatakseen jostain pikkuvirheestä koodissa.

Vuodet kuuluivat hiljalleen ja yläasteella luulin jo päässeeni 'ystävistäni' eroon, kunnes parin ensimmäisen viikon 7. luokalla olon jälkeen totesin, ettei mikään loppujen lopuksi ollut muuttanut. Ainut ero oli, että nyt olin yksin. Ala-asteella saamani ainut kaveri kun sattui pääsemään toiseen kouluun.

Sen sijaan minua vainonneet eivät lopettaneet. Heidän määränsä vain kasvoi, sillä satuin nyt olemaan se ainut vihattu, eikä kukaan halunnut ottaa riskiä vihattujen joukkoon liittymisestä osoittamalla edes jonkinlaista myötätuntoa.

On itse asiassa näin jälkeinpäin ajatellen hämmästyttävää, miten lause "VITTU MIKÄ KUSIPÄÄ" terästettynä sormenosoituksella voi riittää päivittäin käytettynäkin tuottamaan huumoria kolmeksi vuodeksi putkeen.

8. ja 9. luokkien välillä oli rippikoulu. Olin sitä ennen jo muodostanut vahvan käsityksen koko uskontotouhusta, eikä tilannetta muuttanut pahemmin se, että riparille samaan aikaan kanssani osui yläasteen 'tuttuja', jotka kokivat pakolliseksi osoittaa joka taukohetkillä yleisölleen, ettei heidän uhrillaan ollut rauhaa edes kesälomalla. Rippikoulua pitänyt pappikin oli pihalla kuin KissFM-fani linukan confauksessa ja sanoi, että ellen lopeta kahden kiduttajani härnäämistä, lennän pihalle. Kiitokset vaan hänellekin.

Koneet kotona eivät juuri muuttuneet. Pentiumien ajanjaksolla minulla oli viimeinkin edes vanha 486:nen, joka on minulla jossain vielä näinäkin päivinä muistona... tai ainakin osa siitä. Viilasin nimittäin siitä lastusta jalat pois, porasin pari reikää ja tein siitä kaulakorun.

Useimmat aloittivat alkoholikierteensä tässä vaiheessa. Minua ei henkilökohtaisesti homma kiinnostanutkaan, vaikkakin uusia kavereita olisi ollut kiva saada. Jäin kotiin istumaan ja hakkaamaan konetta. Ulkopuolisten kuva minusta alkoi olla epävarma. Ei kai se nyt jaksaa tietokoneella pelata kaikkia öitä, ettei vain olisi joku satanisti? Aloin varovasti heittää vihjeitä siihen suuntaan, sillä huomasin, että jengiä rehellisesti sanottuna näytti pelottavan koko satanistitouhu. Itse satanismi ei kiinnostanut pätkäkään. Pidin heitä täysinä pelleinä, kuten muitakin julkisesti omaa uskonnollista vakaumustaan julistavia.

9. luokalla tilanne rauhoittui hieman, tosin sain välit poikki ala-asteella tavanneen kaverini kanssa. Seuraus oli sinänsä katastrofaalinen, että hänellä oli suuri joukko kavereita, jotka siirtyivät käytännössä suoraan vihamiehikseni. Muut oppilaat oppivat nopeasti hymyni: se tarkoitti aina pahaa. Vihani hipoi pilviä. MINUN eteeni tulleet joko väistyivät .. tai kärsivät.

Lopputulos oli, että minua pelättiin. Kukaan ei uskaltanut julkisesti kommentoida minua mihinkään suuntaan. Tai no, ainahan niitä rohkeita löytyi, ja heille sattui mitä eriskummallisimpia onnettomuuksia. En yrittänyt sopeutua joukkoon, vaan tehdä ainoastaan sen mikä pakon edessä oli tehtävä.

Lopulta olin mahdoton henkilö lähestyä, pelkkä katse sai useimmat perääntymään. Opettajat luovuttivat suosiolla ja pääsin lopulta yläasteelta rimanylityspapereihin.

Vaikka menneiden vuosien vastarinta oli lannistettu, oli vahinko jo tapahtunut. Vuoden leijailin vapaana yrittäen korjailia pahasti hajonnutta itseäni. Hankin töitä ja aloin pikkuhiljaa saada elämäni jälleen eteenpäin. Päätin yrittää jatkaa koulua ja ilmoittauduin lukioon. Hämmästyttävää kyllä, pääsin lopulta iltalukioon ja homma luisti vähän aikaa.

Sitten tuli väsymys. Elin kolmivuorotyössä: päivällä töissä, illalla koulussa, yöllä

koneen ääressä. Loppujenlopuksi homma meni siihen, että aamulla täytyi pyytää jotakuta herättämään minut väkisin, töihin päästyäni join 1,5l kokista, monta kuppia kahvia ja puolisen litraa vanukasta hereillä pysymisen ja energian takia.

Jossain kohtia tuollekin tuli stoppi, ensimmäiseksi jätin työn ja seuraavaksi huomasin tasapainottelevani koneiden ja koulun välillä. Samoihin aikoihin iski flashback entisestä, enkä pystynyt enää jatkamaan koulua.

Heti perään tuli jälleen elämän perustuksia järisyttänyt tapahtuma; rakastuminen. Olin hetkellisesti onnellinen, joskaan en ollut vastapuolen vanhempien mieleen. Olin kuulemma 'ammattikouluraggari', jota ei perheeseen kaivattu ja kun viesti ei mennyt perille, huomasin eräänä päivänä olevani 10 vastaan 1 tappelussa tulevan exäni isoveljen jengin kanssa.

Myöhemmin illalla sytytin hänen Corollansa tuleen otettuani ensin sotamuistoksi karvanopat.

Eräänä vähemmän kesäisenä päivänä sain myös itse ajokortin. Hyvin pian totesin, että ala-asteelta yläasteen alkuvuosiin asti minusta huumoria repinyt mulqvisti oli myös saanut korttinsa ja myös auton. Itse en autoa omistanut, lainasin sitä porukoilta silloin kun satuin tarvimaan.

Sattuipa eräänä päivänä sitten tämä Pääjehu upouudessa Mazdassaan kavereineen kohdalle. Joukossa esiintyvä tyhmyys on joukon osanottajamäärän potenssi, voitaneen sanoa. Sain kuulla heidän sensuroimattomat mielipiteensä ajopelistäni ja samalla myös itsestäni. Normaalityössä paha olo näkyi ulospäin vain epämääräisenä virneenä, jota lähipiiri oli oppinut pitämään varoittavana esimerkkinä, nyt kuitenkin jotain pääni sisällä tuntui särkyneen, suuri kyynel valui nenänvartta pitkin.

Vaan paistaa se aurinko joskus sinnekin minne aurinko ei paista. Eräänä päivänä Pääjehun uusi Mazda oli sammunut tien viereen reilun kilometrin päähän jätkän kodista. Näin tilanteen jo pitkän matkan päästä ja pohdin jotain pistävää huomautusta jonka heittäisin ohi ajaessani. Mietin miten paha sotku tulisi, jos törmäisin auton perään samalla kun Pääjehu on pää konepellin alla.

Päästyäni kohdalle sain kuitenkin ilmeisesti pagefaultin päähäni, sillä sadasosasekunnin ajan luotin siihen että ihmiset voivat kehittyä. Paha virhe, sillä otin ja hinasin Pääjehun autoineen hinausköydellä hänen pihalleen asti. Mitään sanomatta tyyppi katseli hölmistyneenä perään kun heitin ympäri ja katosin paikalta.

En itse asiassa kuitenkaan yllättynyt ainakaan pahasti, kun näin tyyppin seuraavan kerran kavereineen.

- *VITUN MOLOPÄÄ RUNKKARI!* kuului iloisesti heti kaveriporukan naurunröhinän säestämänä. Ei .. ihmisiin ei **TODELLAKAAN** voi luottaa.

Armeija kutsui minut riveihinsä metsiin ryömimään ja sieltä myös termi "EVVK" on peräisin. Sielläkään ei tilanne oikeastaan muuttunut. Katkeroituneet ja elämäänsä kyllästyneet kapiaiset ja alikessut toteuttivat kylmästi samoja pätemisen kaavoja, joita olin yläasteella jatkuvasti nähnyt. Sodin järjestelmää vastaan aiheuttaen mahdollisimman paljon päänvaivaa kaikille eteen osuneille pätijöille.

Armeijakin loppui aikanaan, jättäen minut ajelehtimaan onnettomalla peruskoulun päästötodistuksella. Armeijasta pääsemisen riemu oli loppujenlopuksi hyvin laimeaa tietäessäni joutuvani jälleen tilanteeseen, jossa jouduin törmäämään menneisyyden ihmisiin, joilla jokaisella tuntui menevän hyvin nykyisin. Vihani kasvoi.

Pari seuraavaa kuukautta elin hyvin vaihtelevissa mielialoissa. Olin kuukausia pahasti masentuneena, välillä jaksoin viritellä jotain pientä ja tipuin jälleen masennukseen. Kuitenkin kaiken tuon alta alkoi kasvaa uusi tunne: merkillinen

mielihyvän olo. Mitä pahemmalta minusta tuntui, sitä voimakkaampi tuo olotila oli. Ja autas jos onnistuin pilaamaan jonkun toisen päivän, silloin suorastaan loistin, pidempiaikainen harmi sai suorastaan hysteerisen hauskalle tuulelle.

Miksen ollut keksinyt tätä aikaisemmin?! Pikkuhiljaa törmäilin ihmisiin, joita siedin enemmän tai vähemmän. Nämä yksilöt kai olivat jonkinasteisia kavereitani. He jopa saattoivat tulla luokse tai kutsua käymään ilman suurempia taka-ajatuksia. Ja sen tunteen nimesin EVVK:ksi armeija-aikoja muistellen, mikä ihana keksintö!

EVVK on minun henkilökohtainen antiylystykseni nuoruudelle. Painukoot helvettiin kaikki, jotka nuoruuttaan haikailevat.

EVVK = Ei Vois Vähempää Kiinnostaa

2 .. Älä lyö päähäsi vasaralla, ainakaan kahta kertaa

"Ei se isku vaan se tuska"

Huono vuosi, huono kuukausi, huono päivä ja huono tunti. Ehkä huono minuuttikin. Olin ollut reilut kolme päivää tekemättä mitään, eikä jonkun päivän pilaaminen olisi ollut edes pahitteeksi. Lopulta minua lähestyttiin puhelimen välityksellä. Kaverini Ropelihattu halusi raahata minut puoliväkisin viereisen käpykylän ykkösjuohtolaan, eikä minulla oikeastaan ollut mitään sitä vastaan.

Lähipiirini olin nimennyt kylmästi ensivaikutelman mukaan, en jaksanut edes välittää heidän oikeista nimistään; myöhemmin aloin soveltaa tätä käytäntöä kaikkiin tapaamiini ihmisiin ja myös kutsua heitä näillä nimillä. Jos joku ei kestänyt sitä, että kutsuin häntä moloturvaksi, niin omapahan oli tappionsa.

Keinuin nojatuolissa jonkun aikaa ja heitin lopulta takin niskaan; olotila oli tuskallisen neutraali. Bussikuski antoi minulle pahan silmän; "vitut joukkoliikenteestä" -rintamerkki teki aina oivan sävöksen! Nautin hänen ilmeestään täysin siemauksin maksaessani matkan viisikymppisellä ja hilpein mielin istuin vanhuksille varatulle etupenkille laskeskelemaan kolikoitani, jotka olisivat kevyesti riittäneet matkan maksamiseen.

Aloin huolestua joutuisinko tapaamaan kaverini hyväntuulisena, mutta onneksi pelastus oli yhtä lähellä kuin seuraava kukkahattutätiosasto. Niitä ramppasikin bussiin seuraavalla pysäkillä kokonainen parvi. Minulla on hyvin pieni toleranssi tälle sukupolvelle, jonka huolen aihe elämässä oli valitseeko Ridge ensi viikolla Taylorin vai Brooken.

Mummopartio ryhmittyi selkäni taakse tuhahteltuaan aikansa kohdallani ja yrittäen näyttää loukkaantuneelta. Hymyilin heille ystävällisesti takaisin. Näin jo ennalta, mihin tämä tulisi johtamaan ja aloin kerätä vihaa seuraavaa kommenttiani varten. Keskustelu takanani otti aiheen 'huonotapaiset nuoret, joiden takia varttuneemmat saavat kärsiä'. Grr.. viimeinen pisara. Nousin pystyyn, otin kaikkein liioitelluimman 'moi - mä revin sun aivot pihalle' -irvistyksen ja huusin.

- Vittu jos nyt on jotain saatanan sanomista niin sanokaa nyt se jumalauta päin naamaa ja lopettakaa toi saatanan kaakatus!

Kuski meinasi sanoa jotain, mutta kääntyi kiltisti seuraamaan tietä vilkaisun jälkeen. Bussiin laskeutui ihana ja rauhallinen hiljaisuus, kukaan muu bussin matkustajista ei yrittänytään puuttua tilanteeseen ja toinen mummoista tuhiasi itkua loppumatkan. Minä en edes tiennyt mitä sääli tarkoittaa.

Lopulta seisoin seuraavan tuppukylän ainoalla pysäkillä. Paikan sivistyksen tyyssija oli omakotitalon kokoinen kaljaräkälä, jossa paikalliset heinähatut tuhlasivat EU-tukiaisensa viinaan hakattuaan ensin vaimonsa ja lapsensa. Naureskelin muutamalle pihalle parkkeeratulle traktorille. Ropelihattu tuli minua vastaan jo ovella niin innokkaan näköisenä, että oikea koukku meinasi napsahtaa saman tien leukalohkoon. Hänen innostuksensa johtui siitä, että baarissa oli kuulemma joku, joka minun oli väkisin tavattava.

Ropelihattu raahasi minut pöytään, jossa istui todella tymppiintyneen näköinen nuori punapäinen naisenalku, ikää arviolta saman verran kuin itselläni. Nimesin hänet saman tien Punapääksi. Ropelihattu tietysti wanna-b-herrasmiehenä esitteli meidät, mutta minua ei jaksanut nimi pahemmin kiinnostaa, minun esittelyni jäi häneltä kuitenkin kesken kun Punapää vilkaisi minua nopeasti ja kuittasi:

- Ja miten minusta tuntuu, ettei vois vähempää kiinnostaa?

Kommentin jälkeen pidin hänestä heti. Aika kului, minä ja Punapää tuijottelimme kattoa, tuoppia, seinällä kiipeilevää mielenkiintoista karpästä, jännittävää kuratahraa eteisen matossa ja sitä rataa. Pistin tytöstä merkille, että hänellä oli syvän vihreät silmät. Sillä välin Ropelihattu yritti tehdä lukuisia epätoivoisia keskustelun avauksia.

- Hei arvatkaa keneen törmäsin tänään?

Hiljaisuus.

- Ootteko kuullu siitä Cyruksen uudesta prosessorista .. vai oliko se Cyrix?

Punapää kaatoi Ropellihatun tarjoaman kaljatuopin kokonaisena kukille ja haki tuopin siideriä. Pari heinähattua alkoi rähinöimään, iso jätkä alkoi riepottaa jotain pienempää jonka takin selkämyksessä luki 'LART'.

- Aiotteko mennä kattoon sen uuden leffan, "Yksi monista - EKG", joku suomalainen sotajuttu?

Liimailin kaikessa rauhassa pikaliimalla tyhjän tuopin pöytään. Lopulta Ropelihattukin antoi olla ja nieli tappionsa. Valomerkin jälkeen Punapää potkaisi minua sääreen pöydän alla.

- Sä olet ok, hän sanoi ja käveli ulos.

Ropelihattu katseli suu auki perään.

- Sä olet saatana outo jätkä, olen tuntenu ton ala-asteesta asti ja ekan kerran se sanoo jotain positiivista.

3 .. Voiko olla ihanampaa aamua kuin tää?

"Ei mitään niin huonoa, etteikö siitäkkin huonompaa"

Makasin sängyllä kuin sarjaraiskaajamurhaajapaloittelijan käsittelemä raato, juuri heränneenä tuijotellen kattoon. Puhelin kuitenkin katkaisi tämän jännittävän ja mielenkiintoisen katontutkimusoperaationi ja laahustin eteiseen vastaamaan tylsistyneimmällä äänellä minkä sain aikaiseksi.

Työkkäristä soittivat, papereillani ei kuulemma saa työtä (voi, yllättäkää minut), mutta heidän mielestään voisin mennä jonnekin kurssille. Kinasin vastaan, kunnes sain kuulla että menetän kaikki kyseisestä laitoksesta saatavat tuet ellen mene. Rakastettavaa porukkaa, kiitos vaan tästäkin.

Ja niinpä kurssirumba sitten alkoi. Minut oli bookattu tietokoneaiheiselle kurssille, aiheena tietokoneen käytön perusteet. Pohdin hetken, olisiko minun pitänyt loukkaantua?

Ovimme muun muassa käynnistämään koneen, saimme liikutella hiirtä pöydällä ja huomata miten jännittävä vaikutus sillä oli ruudulla näkyvään nuoleen. Suurin osa kurssilaisista oli autuaan pihalla tietokoneen käytöstä ja opettajakaan ei ollut kovin montaa valovuotta laumaansa edellä.

Kurssilaisista löytyi jotain tuttuakin; olin sijoittunut takarivin kulmapaikkaan enkä voinut olla huomaamatta edessäni istunutta Punapäättä, EVVK-soturit näköjään olivat joutuneet samaan ahdinkoon.

Kurssi oli parissa viikossa ohi, en ollut ennen vaivautunut kuuntelemaan tarkemmin, mutta tylsistyneenä aloin lukea saamistani esitteistä mikä tämän kokonaisuuden takana oli. Työkkäri oli järjestyttänyt kurssikokonaisuuden, jossa keskiverto kengänkuluttajista tehtiin ATK-tukihenkilöitä. Ratkesin melkein hysteerisesti nauramaan siihen paikkaan; tämä koko luokka oli täynnä ihmisiä, jotka eivät edes kahden viikon kurssituksen jälkeen saaneet sammutettua tietokonetta omin avuin, mitähän mahtaisi tulla kun eteen lyötäisiin tietokantaserveriongelmat ja muut verkotetun toimiston ihanuudet?

Perään tuli toinen kurssi; sen piti joku kallonkutistaja ja aiheena palveluhenkisyys. Tällä kurssilla huomasin ensimmäisen kerran miten Punapään oli vaikea pitää pokkaa opetetulle aiheelle. Kurssit jatkuivat; kun kaikki suunnilleen osasivat vastata puhelimeen (ja kyllä, harjoittelimme sitäkin!), tuli kohta jossa saisimme erikoistua.

Menin itse "edistynyt verkkotekniikka" -kurssille ja melkein itkin, kun kurssin teknisin osa oli RJ45-tötkkelin survominen verkkokortin persuksiin. Punapää tuli perässä hieman toisia uria, hän näytti valinneen "ohjelmistojen ylläpito" -kurssin. Täysin avuttoman 'opettajan' seuraaminen päivästä toiseen alkoi turhauttaa pahasti. Tämä koko kurssitusjakso ei tarjonnut kuin ajoittaisia hyviä nauruja, mutta purin hampaat yhteen ja näin itseni jälleen kotona telkkarin ääressä repimässä ilmaista rahaa valtiolta.

Koko hemmetin kurssin ajan luokan tahattomasta huumorista vastasi yksi tapaus, jonka muistin nähneeni joskus ala-asteella rinnakkaisluokalla. Kun muut opettelivat kytkemään verkkokorttiin johtoa, onnistui tämä survomaan modeemin RJ11-tötkkelin sen sijaan ja verkkokortti koki shokkihoitoa kun 'joku' soitti tuolle linjalle. Nimesin tämän tyypin Torspoksi ihan aiheesta.

Huomattuaan minut hän alkoi kulkea perässäni ja otti järjestelmällisesti samat kurssit. Mikäli jostain kieroutuneesta syystä opetettu aihe olisi ollut edes kuunneltavaa, onnistui Torspo järjestämään itselleen tarpeen lisäopetukseen ja arvaa kuka siihen nakitettiin.

Melkein vuotta myöhemmin minulla oli hirveä nippu kaikenlaisia kurssitodistuksia lautasliinoina, eteismattona ym. Kotona istuskelun auvoisuus alkoi jälleen tuntua löhötessäni telkkarin edessä pizzaa mutustaen ja naureskelin, kuinka entiset kurssitoverit etsivät nyt virtanappeja koneista työpaikoillaan.

Juuri kun olin asettunut mukavasti telkkarin äärelle, joku älypää päätti pirauttaa ovikelloa. Kiroten revin itseni ylös ja raahauduin ovelle. Rauhanhäiritsijä oli joku pukumies ilmeisesti Telehallintokeskuksesta tai jostain muusta roskeinstituutiosta ja ennen kuin ehdin edes antaa aivoilleni spin-up komentoa, olin jo kinaamassa siitä miksi taustalta kuului television ääniä, vaikkei TV-lupaa ollutkaan.

- *Ei tullu mieleen että se vois **EHKÄ** tulla tietokoneelta, puolustauduin.*

Jätkä otti oikein ärsyttävän "toi on kuultu ennenkin" -ilmeen.

- *6.5.1927 määrätty radiolaitteita koskeva laki sanoo: Sähkölaitteita langatonta sähköttämistä, puhelemista, kuuntelemista tai näkemistä varten älköön ilman asianmukaista lupaa rakennettako tai käytettäkö, hän kimitti ja vaati päästä sisälle.*

Voi ei. Taas joku paskantärkeä juppi latelemassa minulle ulkoa opeteltuja lakipykälää. Luuli kai, että punaraitainen kravatti kaulassa tekisi minuun muunkinlaisen vaikutuksen kuin äärettömän halun hirttää tyyppi vehkeestään siitä kattoon.

- *Tiedätkö, että kotietsintää koskeva laki sanoo näin: jos on syytä epäillä, että tehty rikos, josta saattaa seurata kovempi rangaistus kuin kuusi kuukautta vankeutta, saadaan rakennuksessa, huoneessa taikka suljetussa säilytyspaikassa tai kulkuneuvossa toimittaa kotietsintä takavarikoitavan esineen löytämiseksi tahi muutoin sellaisen seikan tutkimiseksi, jolla voi olla merkitystä rikoksen selvittämisessä. Kuitenkin TV:n katselu luvatta johtaa vain sakkoihin, joten olkaa hyvä ja painukaa vittuun.*

Tarkastaja katseli hölmön näköisenä vähän aikaa ja sulatteli kuulemaansa, samalla kun läimäytin oven hänen nenälleen. Palikka.

Jokaisesta aallonpohjasta löytyy aina uusi aallonpohja - puhelin alkoi soida jälleen. Tällä kertaa työvoimatoimistolla olikin suurempi huumoripläjäys; niillä oli minulle työpaikka. Ja tämä työpaikka oli pakon edessä otettava: sama kuvio kuin kurssituksenkin kanssa. Työnantaja ei loppujenlopuksi jaksanut yllättää minua niinkään. Se oli yksi seudun paperifirminoista joka käytännössä työllisti koko kaupungin; paikallisen amattikoulunkin opetussuunnitelmasta löytyi lähes ainoastaan paperialan koulutusta.

Seuraavana maanantaina otin sitten ja raahasin itseni paikan päälle. Se että olin saanut paikan ilman työhaastattelua tarkoitti, että homman täytyi olla joko helpdeskissä istumista kuunnellen, kuinka ihmiset eivät löydä 'any key'-nappia tai sitten haravoimassa pihaa. Ensimmäinen osui oikeaan.

Minua vastaan syynäsi yksi talon esimiehistä, jonka nimesin Pikkupomoksi. Tämä tyyppi oli kyllä täydellinen johtohenkilöstöhahmon stereotypia; keski-ikäinen kaljuuntumaan päin ollut lihavahko mies valkoisessa paidassa; vain töyhtömäinen tukka puuttui. Hän vei minut nopealle kierrokselle ympäri taloa, kertoi jännittäviä faktoja kuinka monta metriä paperia laitos valmistaa päivässä ja miten vässyköitä kaikki muut alueen tehtaat olivat tähän verrattuna.

Minun olisi alunperin pitänyt tulla helpdeskin ylläpitäjän apulaiseksi, mutta tyyppi oli joutunut hermolepoon .. väkisin .. pari päivää sitten, joten saisin alkaa työni kylmiltään ainoana tässä talossa.

Pikkupomo häipyi ja jätti minut työhuoneeseeni, joka oli kapeahko pitkänomainen huone, pari pöytää, tietokone ja puhelin. Aloin katsella ympärilläni tarkemmin; edeltäjäni oli leikellyt lehdistä kuolinilmoituksia ja liimaillut niitä sitten sinitarralla seinälle. Pöytään oli kirjoitettu tussilla "NE TULEVAT!" ja vähän alemmas "MUU MUU OLEN NORSU".

Tässä paikassa oli ihanan viehkeä tunnelma, tunsin viihtyvänä heti.

4 .. Jos se ei ole rikki, korjaa se

"Se ettet ole vainoharhainen ei tarkoita etteivätkö NE olisi perässäsi"

Edeltäjäni oli riemukseni ylläpitänyt jonkinlaista tilastoa tekemisistään. Työpöydän laatikosta löytyi kansio, johon oli piirretty muutama pentagrammi, väärin päin oleva risti ja jotain muita kuvioita. Reunoja kiersi omituinen numeroiden ja kirjainten vana.

53 75 6E 49 63 65 20 2D 20 6F 6E 6B 6F 20 6E 84 84
20 6E 79 74 20 6B 69 76 6F 6A 61 3F 20 3A 29

Aloin selata kansiota; sen sivuja oli silvottu mattoveitsellä ja sotkettu tussilla. "Älä mene niiden luokse" luki yhdellä sivulla. Saman tien puhelin helähti soimaan.

- *Se on Pirjo hei! Yritän tallentaa täältä Wordista tätä dokumenttia, mutta sitten se sanoo jotain tällöstä outoa*, kimitti naisääni luurin toisesta päästä.

Mikä siinä on niin vaikeaa pistää mieleen mitä kone sanoo? Aivan kuin ne virheilmoitukset olisivat jotenkin telepaattisesti siirtyneet tukipuhelun vastaanottajan tajuntaan. Ja suurimmassa osassa puheluita vastapuolta ei edes kiinnosta yhteistyö, kun yrität kysyä, saat närkästyneen "no sinähän näistä tiedät, korjaa nyt vika" -vastauksen.

Lupasin tulla katsomaan, mistä on kyse. Reilun tunnin kuluttua lamsin takaisin huoneeseen tuskastuneena - yritä nyt selittää, mikset voi tallentaa parikymmenmegaista filettä korpulle jollekin, joka luulee tietokonetermin "kilo" tarkoittavan tallennusvälineen painoa. Edeltäjäni oli oikeassa, "älä mene niiden luokse".

Avasin kansion uudelleen ja jatkoin selailua. Seuraavalla aukeamalla oli lyijykynäpiirros jostain tyypistä lyömässä toista koneen ääressä istunutta kirveellä päähän ja isolla "ÄLÄ OLE NIIDEN KAVERI". En edes ehtinyt vaihtaa sivua, kun huoneeseen kiilasi sisään oikea jupin stereotypia.

- *Moi mä oon Matti, mitäs jätkä?* hän heitti teeskennellyn rennon oloisesti ja istuutui sen kummemmin kysymättä minua vastapäätä pöydän reunalle.

Tyypin koko olemus yökötti minua; juuri tällaiset tyypit ajavat Porschellaan Toyotasi rinnalle ja huikkaavat ikkunasta "Hei, mun kännykkäkin on arvokkaampi kun toi sun paska autos!". Nimesin tyypin välittömästi Jupiksi.

Hän pyöri hetken aikaa ympyrää kuin katselleen ympäriinsä, joskin huoneessa ei muuta ollut kuin valkoiset tyhjät seinät ja konttoritarvikkeet.

- *Sun edeltäjäsi oli muuten kumma jätkä, se vaan kyykötti täällä kaiket päivät, naureskeli itsekseen ja leikkeli lehdistä noita kuolinilmoituk...*

Puhe katkesi kuin Win98:n toiminta esittelytilaisuudessa, Juppi nimittäin huomasi että leikkelin sunnuntain lehdestä kuolinilmoitusta ja lätkäisin sen lopulta monitorin kylkeen. Ja yhtä nopeasti kuin jätkä oli tunkeutunut valtakuntaani, hän katosi jäaden tirkistelemään oven raosta kuinka liimasin jo seuraavaa ilmoitusta.

Jupin ilmeet olivat hysteerisen huvittavia; ehkei tämä työpaikka ollutkaan sittenkään niin huono käänne.

Ruokatunnilla istuskelin yksin pöydässäni lappamassa pizzaa. Olin ohimennen

kuunnellut, kuinka Juppi selitti pöydässään olleille sihteereille, että olin vaarallinen hullu. Kukaan ei istunut samaan pöytään - harmi, sillä olisin halunnut tentata hieman lisää edeltäjästäni.

Ruokatauon jälkeen palasin odottamaan soittajia, joita ei kuitenkaan enää ilmennyt. Näitä toimeettomia tunteja tulisi varmaan kertymään, joten aloin pohtia kaikenlaista ajanvietettä. Huoneessani olevan koneen kovalevy oli tyhjä; lueskelin hetken aikaa firman ohjelmistosäädöksiä, koneisiin ei saanut asentaa kuin sertifioituja ohjelmia ja sertifikaatit myönsi Microsoft. Hoh, imaisin saman tien uusimman Linux-kernelin ja aloin rakennella itselleni Linux from scratch-järjestelmää.

Talo tuntui tarkemmin ajatellen olevan täynnä kameroita, huoneeni katossa taas risteili hirveä nippu sopivan näköistä kaapelia, ehkäpä pitäisi joskus tutustua talon valvontajärjestelmään hieman tarkemmin.

Ensimmäinen päivä kului loppuunsa, seuraava alkoi. Käyttäjät eivät enää jännittäneet soittaa, vaan mitä tuskastuttavimpia puheluja alkoi sataa yhä tiheämmin.

- *Laitoin kirjoitussuojauksen tähän korppuun ettei tule viruksia, nyt se sanoo "Disk in drive A: is write protected" kun yritän säästää, missä vika?*
- *Kun pistän tietokoneen päälle niin tossa telkkarissa ei näy kuvaa .. ai pitääkö siinäkin olla virrat?*
- *Mun näppäimistö ei toimi .. ei .. en ole mitään ihmeellistä tehnyt, eikun joo, siihen kaatu mukillinen kahvia, ei kai se haittaa?*
- *Onko sulla passwordeja pornositeille?*
- *Korjaa mun ongelma .. ai täh? No kai sä nyt tiedät mikä tässä on vikana, sähän se ekspertti olet!*
- *Paljon on 4 potenssiin 7?*

Syvä huokaus, lopulta minulla alkoi leikata päässä kiinni ja jätin luurin pöydälle. Alussa jännitin tajuaisiko kukaan. Jos joku tuli ovelle, käskin soittaa ja jonotutin kunnes tyyppi antoi periksi. Heti kun luurin laittoi paikoilleen, alkoi kysymyksiä taas virrata.

Joku viisas onkin joskus sanonut; suurin osa tietokoneongelmista käännettynä autojen maailmaan menisi jotenkin näin: ratti? kaasu? kytkin?! Ei minua kiinnosta opetella tällaisia juttuja, minä haluan vaan ajaa sitä hemmetin autoa!

5 .. Aina palveluksessa

"Ihmiset ovat idiootteja"

Muisto edellisestä tukihenkilöstä ja Jupin kaikessa hiljaisuudessa levittämä propaganda taisi tehdä tehtävänsä, sillä minulle iski outo tunne, että minusta haluttiin päästä eroon ja pian. Tunnetta vahvasti erityisesti kaikessa tylsyydessä naputeltu ohjelma, jolla pystyin seuraamaan käyttäjien välisiä messenger-keskusteluja sekä sisäistä sähköpostia. Tämä homma maksoi ihan liian hyvin ja tuotti aivan tarpeeksi huumoria, eikä minulla ollut pienintäkään aikomusta lähteä. Asialle siis täytyi tehdä jotain.

Päätin heittää pikaisen PR-tempun, valitsin yhden verkon koneista ja nuketin sen nurin. Muutamaa sekuntia myöhemmin puhelin soi; toisessa päässä epätoivoinen sihteeri valittaen, että koneen ruutu oli yllättäen muuttunut siniseksi eikä mikään toimi.

Kiidin tärkeänä paikalle yleismittarin kanssa ja tökin sillä satunnaisesti koneen takapaneelia, sihteeri seurasi silmät pyöreänä vieressä.

- Äh, eihän tässä ollutkaan kuin protected moden division overflown säädöt pielessä noissa verkkorouttauksen asetuksissa, siihen oli jostain syystä tullut arvoksi 0-13n 1-d1-00-77-1, sanoin ja painoin resettiä.

Kone boottasi luonnollisesti ja toimi jälleen niin hyvin kuin Windows nyt vaan voi yleensäkin toimia, yksi sielu voitettu tässäkin taistelussa. Ehdin juuri synätä takaisin sisään tukikohtaani, kun Pikkupomo törmäsi sisään.

- Kuule, yksi meidän palvelimista reistaa, voisitko kattoa sitä vähän?

Aioin ensin piikittää, miksei hän kutsunut firman ATK-asentajia paikalle, mutta toisaalta serverihuoneen näkeminen kiinnosti minua. Kävelimme käytävän päähän jossa oli suuri metallinen palo-ovi. Pikkupomo vetäisi korttinsa lukijasta ja ovi aukesi automaattisesti. Näkymä oli vaikuttava, suuri huone täynnä kaikenlaista serveri- ja verkko-hardwarea, yhdessä nurkassa oli läjä sekalaista elektroniikkaa käyttämättömänä. Idea ja päätös sen toteuttamisesta iski minuun välittömästi.

- Kuule, mä siirrän työhuoneeni tänne.

Pikkupomo vilkaisi minuun oudolla ilmeellä;

- Mutta eihän täällä nyt kukaan halua olla, sinullahan on niin kiva huonekin ja... hän yritti estellä.

- Täällä olen lähempänä koneita ja korjaan viat nopeammin ja voin säilyttää täällä vielä kaikkia tarvikkeitakin.

Pikkupomo juuttui ikuiseen looppiin miettimään, ilmeisesti kellään muulla ei ollut täällä pokkaa esittää mitään vaatimuksia. Puolisen tuntia myöhemmin minulla oli oma avainkortti huoneeseen. Nakitin kaksi käytävällä ensimmäiseksi vastaan tullutta kantamaan kamojani vanhasta huoneesta uuteen tukikohtaan ja kerroin lähteväni tärkeisiin asennuksiin johdon tiloihin. Neuvottuani minne kamat piti kantaa, poistuoin paikalliseen pizzeriaan.

Tullessani viimein takaisin kaikki roju oli uudessa tukikohdassa ja viimeistelin muuton kytkemällä koneeni käyttökuntoon. Siirsin huomioni serverin ongelmaan, NT näytti käyvän aivan aivan muistinsa ääri rajoilla, joten informoin Pikkupomoa, että

tarvitsisimme hieman osia. Pikkupomo vetäisi nimen alle tyhjään tilaukseen, jonka täyttelin myöhemmin.

Paikallinen ATK-toimittaja LeKsACorp ei suinkaan aikaillut; paperifirmissa haisi raha, joten tuntia myöhemmin kaikki tilattu saapui ja iskin 512-megaisen muistikamman serveriin, joka rauhoittikin swappausongelmaa mukavasti. Asensin myös tilaamani TV-viritin- ja kaappauskortin työkoneeseeni ja kytkin sen talon kameravalvonnan jatkeeksi.

Selaillessani edeltäjäni jättämää kansiota pysähdyin sivulle, jossa luki isolla "ISOVELI VALVOO, MUTTA JUMALA NÄKEE KAIKEN!". Käänsin sivua, seuraavalla aukeamalla luki "MINÄ OLEN JUMALA". Alla oli piirustuksia ja merkintöjä, jotka ymmärsin hetken tutkittuani liittyvän jotenkin valvontajärjestelmään. Tyyppi oli kylmästi lisäillyt kameroita taloon piirustuksista päätellen. Suurin osa niistä oli naisten WC:ssä...

Katselin katosta sopivan nipun ja nappasin siitä toisen kaapelin kaappauskortin perään. Lisäkameroita oli kaikkialla, muun muassa tukikohdan edessä ja turvallisuusosaston tiloissa. Seurasin huvittuneena kuvaa, jossa vartija istui jalat pöydällä lukien pornolehteä ja kaivaen nenää.

Pistetään naama mieleen.

6 .. Sota

"Sodassa suurin voittaja on kaikkien puolella"

Olin jo jonkin aikaa joutunut seuraamaan markkinoinnin ja henkilöstöpuolen pikku sotaa. Se tapahtui kahvipöydissä manailuna ja osastojenvälisen kanssakäymisen kitkana. Taistelun syy oli osastojen yhteinen värilaserprintteri, josta oli värijauhe lähes poikkeuksetta koko ajan lopussa ja osastot olivat toistensa kurkussa siitä kumpi osapuoli sillä oikein printtasi tuon riistohintaisen värijauheen aina loppuun.

Lusmusin hommista kahviossa ja seurasin kuinka viereisessä pöydässä henkilöstöpuolen sihteerit kiroisivat tilannetta. Olin jo jonkin aikaa ajatellut puuttua asiaan, nyt taitaisi olla aika.

- Jos joku tekisi saman minun printterilleni, minä ainakin varmistaisin että tekijä saisi kärsiä, sanoin puoliääneen kahvikuppiin tuijottaen.

Hetken hiljaisuus.

- Mikä on printteri?

Syvä huokaus.

- Tulostin.

Porukka hiljentyi vilkuilemaan toisiaan, olin johdattanut janoisen aasin veden äärelle, enää tarvitsi odottaa, että se ottaisi ensimmäisen hörpyn.

- Voisitko sinä ehkä...

- Ehkäpä.. ehkäpä, sanoin ja nousin pöydästä.

En ollut varma mitä värijauheelle oikein tapahtui, mutta se oli sanomattakin selvää, ettei sitä nyt viikossa kumpikaan osasto saisi käytettyä loppuun. Aloin kaivella printteriserverin logeja ja huomasin selvän kuvion siinä, mitä oli tapahtumassa:

Joka ilta kun talo tyhjeni, alkoi raskas liikenne vartio-osaston ainoalla koneella, jolla pääsi käsiksi WWW:hen. Silloin tällöin tuolta koneelta printattiin useitakin sivuja, ja kun aloin tarkemmin katsella millaisissa osoitteissa koneelta käytiin, alkoi tapaus valjeta: pornohiiri.

Myöhemmin istuskelin toisella puolella kahviota, viereisessä pöydässä markkinoinnin sihteerit esittivät sotajulistusta naama punaisena.

- Mitä ne henkilöstöpuolen tyypit oikein luulee olevansa? Syyttelevät meitä vaikka itse varmaan käyttävät kaiken värin tulostimesta, meiltä ei ole tulostettu kuin pari sivua tällä viikolla!

- Teinä en katselisi kauaa tuollaista peliä vaan tekisin asialle jotain, heitin jälleen puoliääneen.

Se pakollinen supatus- ja vilkuilutauko.

- Olisiko mitenkään mahdollista että sinä...

- Voisipa hyvinkin olla, totesin ja lähdin kävelemään tukikohtaan.

Pistäydyin ennen kotiin lähtöä vartioinnin puolella ja otin vartijan juttusille.

Pääsimme nopeasti yhteisymmärrykseen, että sopivasta korvauksesta logeille tapahtuu mystinen katoamistemppu eikä tieto esimerkiksi siitä printatusta kuvasta, missä jätkällä on partnerina sidottu saksanpaimenkoira päädy koskaan talon johdon korviin.

Seuraavana aamuna, kun olin juuri saanut kahvin esille ja syventynyt IRCiin, seisoi henkilöstöpuolen sihteeri jo oven takana. Siirsin IRCin nopeasti taustalle ja laitoin tracerouten selvittämään jotain satunnaisia osoitteita saaden tarpeeksi tekniseltä näyttävää sotkua ruudulle.

Laskin sihteerin sisään ja tämä vilkuili hetken aikaa ympärilleen alkaen näyttää lopulta melko itsevarmalle. Pahas! Kuolinilmoitukset olivat unohtuneet sinne vanhaan koppiin.

Pääsimme lopulta yhteisymmärrykseen, että henkilöstöpuolen sihteerit keräävät kolehdin ja markkinoinnin koneisiin ilmestyy lähipäivinä todella mystisiä ongelmia. Sovimme myös, että henkilöstöltä valitettaisiin satunnaisesti markkinointiin samanlaisista ongelmista, ettei yhdelle osastolle kasautuneet ongelmat herättäisi turhaa huomiota.

Loppujen lopuksi iltapäivällä tapahtui sama, paitsi markkinoinnin sihteerin kanssa. Ja jälleen sovimme, että pikku korvausta vastaan toinen osapuoli kokisi ikäviä ongelmia ja markkinointi valittaisi heille vastaavista tapauksista.

Lopputulos? Sekä markkinointi että henkilöstä nauroivat toistensa selän takana toistensa ongelmille ja valittivat toisilleen miten KAUHEITA ongelmia heidän laitteissaan oli. Vartioinnin tyyppi jatkoi edelleen pornoharrastustaan, tosin tällä kertaa palkanlaskennan ja johdon jaetulla julisteprintterillä.

7 .. Pieni pomo, isot unelmat

"Suurinta ääntä pitävät ne, joilla ei ole mitään asiaa"

Saapuessani taistelutantereelle aamutuimaan huomasi palaneen käryä, yksi suurista switcheistämme, kuituoptinen Cisco oli lauennut. Aamun mittaan puheluita toimimattomasta verkosta alkoi sataa, joten ruuvasin laitteen irti räkistä ja korkkasin sen. Vehkeen virtalähde oli kärynnyt, muilta osilta tämä reilun neljän tuhannen euron laite oli täysin ehjä.

Sen sijaan minua ei oltu informoitu firman pääkonttorista saapuvasta herra isoherrasta, jonka takia Pikkupomo oli ollut koko aamun tukka hyvin ja Rolex näkyvillä. Esittelykierros ei kuitenkaan mennyt aivan nappiin, sillä kuollut switchi oli lamauttanut kaikkien kerrosten verkkoliikenteen eikä mikään toiminut. Firma ei kai antanut järin hyvää kuvaa, kun työntekijät pyörittivät peukaloitaan ja puuhasivat omiaan kesken työpäivän.

Olin koneen kimpussa, kun Pikkupomo ja pääkonttorin herra syynäsivät sisään, kyllä näki heti kummalla oli parempi palkka, Pikkupomon kalliilta vaikuttanut puku näytti nyt isoherran vieressä halpistavaralta. Nimesin tämän pääkonttorin tyypin Isopampuksi. Pikkupomo otti niin tärkeilevän ilmeen, että sain purra kieleen etten revennyt nauramaan siihen paikkaan.

- Mikä helvetti talon koneita oikein vaivaa?
- No toi switchi on tosta lauen...
- Kauan se kestää korjata, keskeytti Pikkupomo minut.
- En tiää, pari päivää kait, täytyy soittaa ATK-asentajille.

Olin sillä välin lukenut loputkin firman toimintaohjeesta. Kaikki ATK-asennuspalvelut ostettiin ulkoa päin, joten helpdeskin ylläpitäjä sai käytännössä asennella mitä lystäsi ja jos ei osannut sai odotella pari päivää että ulkoiset firmat vaivautuisivat paikalle. Tämä oli sitä firman säästöpolitiikkaa, talon sisäinen ATK-ylläpito oli potkittu pellolle.

- PARI PÄIVÄÄ?! raivosi Pikkupomo ja jatkoi: *Meillä tehdään tulosta, ei pyöritellä peukaloita! Heitä romut roskiin ja tilaa uusi, HETI!*

Isopamppu näytti hetken siltä, kuin olisi uskonut Pikkupomon oikeasti olevan särmä säätäjä. Pikkupomo vetäisi nimen alle tilaukseen ja tunnissa uusi switchi oli jo paikallaan ja conffattuna. Kaikki toimi jälleen.

Pikkupomo kävi myöhemmin hakemassa minut mukaansa esitelläkseen Isopampulle firman internetyhteyksiä. Hetken mietittyäni ehdotin, että kävisimme vartioinnissa. Mistä lie moinen idea tullut.

- Nykypäivän vartioinnissa ei enää soitella puhelimilla vaan hälytystiedot hoidetaan tehokkaasti internetin välityksellä oikeisiin paikkoihin, selitin toivoen Isopampun tarjoavan meille kovempaa yhteyttä.

Isopamppu näytti yllättävän kiinnostuneelle.

- Ai tässä on sitä intternettiä, hän kysyi.

Käynnistin koneesta WWW-selaimen, joka harmikseni käynnistyi firman sivuille.

- Meidän poika on opettanut minulle kaiken internetistä, selitti Isopamppu.

Hän ehti kirjoittaa "www.e", kun selain jo kätevästi täydensi osoitteen "www.ericfantasies.com":iksi. Huomattuaan tapahtuneen Isopamppu pyyhki osoitteen kiireesti pois ja alkoi kirjoittaa uutta osoitetta. Kun "www.s" oli ruudulla, täydensi selain sen "www.sextoys.com":iksi. Siinä kohtia kun Anus Violator 5000:n kuva oli latautunut näytölle, alkoi vartijan naama punoittaa harvinaisen kirkkaasti. Päätin puuttua peliin.

- Nykyisin internetissä hallitsevat kaikki pornoyhtiöt ja muut, olettehan toki kuulleet Microsoftin monopolista joten kaikissa selaimissa pitää nykyisin olla noita pornosivuja, selitin.

- Kyllähän minä olen tuosta Microsoftin oikeudenkäynnistä kuullut, ihan oikein niille kun pakottavat ihmiset tuollaista törkyä katsomaan, vastasi Isopamppu asiantuntevasti.

Kierros jatkui muualle ja vartijan piina loppui. Päivän päätteeksi lähdin kotiin roskikseen menossa ollut switchi mukani ja korjasin sen kotona. Ilmaista rahaa.

Minä olen hyvä.

8 .. Messuuumaa

"Kauppias EI ole kaverisi"

En ole koskaan ymmärtänyt messuilla käymistä. Paikka on täynnä päälle käyviä mainosmiehiä ja tavaraa, joka on viilattu vain näyttämään hyvältä. Messuilla käyvätkin vain ne, joilla on liikaa rahaa, ei osaamista ja tarve päteä. Tai näin ainakin luulin.

Aamulla kävellessäni kohti tukikohtaani pöllin Tekniikka ja Talous-lehden pomon ovesta. Sitä selaillessani välistä tippui esite tietotekniikkamessuista. Liput olivat 50€ kappale, enkä voinut kuin nauraa hinnalle. Kuka idiootti tuostakin kidutuksesta maksaisi 50€?! Sitten yllättäen idea iski minuun; minä tietenkin ja firma kustantaa!

Kun Pikkupomo ilmaantui, marssin hänen luokseen vaatimaan päästä messuille. Selitin silmät kiiluen, miten huomispäivän teknologian näkeminen ja kokeileminen tehostaisi jo olemassa olevan tekniikan hyödyntämistä. Pikkupomo piti ajatuksesta, hän voisi hehkuttaa raportissaan, kuinka hän ylläpitää työntekijöidensä ammattitaitoa ja osaamista, sekä pysyy kehityksen aallonharjalla.

- 500 euroa messulipuista on kyllä aika paljon, mutta jos olet todella sitä mieltä että se kannattaa, niin voit toki mennä, hän loisti.

Mistä tuo 500 euroa sitten tuli? Scanneri, messujen esite, kuvankäsittelyohjelma, kiiltävä kartonki sekä henkilöstöhallinnan ja markkinoinnin värilaseri yhdistettynä kertovat kaiken. Niinpä 450 euroa 'matkarahoina' ja vielä palkka juoksevana lähdin messuille.

Paikka oli kuten olin odottanutkin; suuri halli täynnä eri tunnettujen firmojen koppeja, jokaisessa muutama myyntitykki ja ympärillä mainosten uhreja.

Ensimmäisenä huomioni kiinnittyi Martelan ATK-kalusteisiin. Sieluni itki verta, kun kokeilin viimeisen päälle laitettua ATK-tuolia ja muistelin sitä 20€ kitisevää ja narisevaa putkikasaa tukikohdassani.

Toinen mielenkiinnon kohde oli elektroninen muistikirja. Laite itsessään oli suurimmalta osaltaan kosketusherkkä LCD-näyttö, johon tökittiin mukana tulevilla styluksella. Tuossa nyt ei sinänsä ollut mitään ihmeellistä, mutta kun kuulin että laitteessa oli GSM, Bluetooth, HSDPA, 802.11g WLAN ja software development kit kuului hintaan, sai laite välittömästi hyväksyntäni. Vain vimpaimen korkea hinta esti minua ostamasta sellaista välittömästi.

Piipahdin myös 3Commin osastolla. Kävin esittelemässä itseni edustajalle, joka kiinnostui välittömästi minusta ja siirtyi välittömästi "köyhät kyykkyy" -tilasta "olette isosta firmasta - pussaamme persastanne ja mielistelemme" -tilaan. Otin tilanteesta kaiken irti ja poistuin vasta, kun olin saanut ilmaiset sapuskat, suuret kasat firman säliä ja esitteitä pomolle vietäväksi.

Jollain tuntemattomalla pikkufirmalla oli äänitunnistusjärjestelmä kaupattavana. Myyntitykki loisti kuinka järjestelmä pystyy tunnistamaan useammankin ihmisen antamat komennot. Jäin seuraamaan tilannetta vähän matkan päästä, kun ohikulkijat komensivat konetta tyyliin "avaa esimerkki.txt" tai "sulje ikkuna word".

Myyntitykki äkkäsi lopulta että seurasin tilannetta ja alkoi mesota.

- Tule rohkeasti vaan kokeilemaan.

Astuin lähemmäs.

- *Avaa my computer, avaa ikoni c-drive, menu edit, select all, menu file, delete, yes, yes to all.*

Kieltämättä hyvin toimi, joskin esittely päättyi siihen.

Loput rahat pistin palamaan päivän päätteeksi paikallisessa ravintolassa. Seuraavana aamuna tosin teki hieman tuskaa herätä töihin...

9 .. Kauden finaali

"Johdata sinua ylemmät ilmiselvän ratkaisun luokse, mutta anna heidän tulla itse väijäämättömään lopputulokseen"

Olin koko aamun onnistunut kiertämään mitä epämieluisimpia nakituksia ja käynyt tyrkkäämässä modifioidun BackOrificen Jupin koneeseen. Tyypillä oli huvittava tapa jutella koneelleen, onneksi siinä oli mikrofonilla varustettu monitori, joten hänen juttujensa kuuntelu onnistui kätevästi. Mikäli hän ei pitänyt suunnasta, johon hänen työnsä edistyi, hän alkoi haukkua konettaan jolloin BackOrificen kauko-ohjauksella näytin jatkalle sinistä ruutua. Harmi että myös yhteys katkesi siihen, olisin todella halunnut kuulla kommentit koneen kaatuessa parin tunnin tallentamattomien töiden jälkeen.

Pikkupomo tuli kortillaan sisään tukikohtaani jättäen oven auki, vaihdoin nopeasti kameravalvonnan pois näkyvistä ja tracerouten tilalle. Olinkin jo ounastellut, että Pikkupomo tippuisi tänne piakkoin, sillä laskutuskausi alkoi olla loppuillaan ja varoja oli jäänyt käyttämättä. Pikkupomon intresseissä oli tietenkin saada rahoilla aikaan jotain joka huomattaisiin pääkonttorissa. Löin messuilta saadut esitteet hänelle kouraan.

Karsea halpistietokonetuolini veti aivan viimeisiään, se todennäköisesti tulisi hajoamaan kappaleiksi pienestäkin kosketuksesta. Pikkupomo alkoi selata esitenippua. Vihjasin hänelle tuolista. Saman tien Juppi tunki avonaisesta ovesta sisään tiloihini ja alkoi valittaa, että halusi nopeamman ja luotettavamman koneen. Tajusi hänkin, että nyt pystyi esittämään toiveita.

Samassa tuolini otti ja levisi, koko istuinosa tippui pois jättäen pelkän pyöräosan ja niiden päällä olevan tangon jäljelle. Juppi riemastui.

- Hahhah, sulla on näköjään ruotsalainen tuoli, taidatkin tykätä tollasesta!

- En toki; ota vaan ihan rohkeesti, kuittasin, tönäisten Jupin ja tuolin jäänteet käytävään.

Pikkupomo katseli itsekkin kuolaten Martelan esitteitä.

- Kokeilin näitä siellä messuilla, ovat kyllä tosi mukavia ja kestävätkin kunnan käyttöä, selitin alkaen tuntea itseni myyntitykiksi.

Pikkupomo empi hetken, mutta kun raahasin nurkasta pari pahvilaatikkoa istuimeksi, hän vetäisi nimen alle tilaukseen. Pitää warettaa, kun softa on kuumaa; huomautin elektronisen muistikirjan esitteistä ja siitä miten uskomaton edistävä vaikutus sillä olisi verkon ongelmien ratkaisuun. Läpi meni.

- Kuule, valittavat että sun puhelin on koko ajan varattu, hän sanoi viimein.

Mietin mahtoiko Pikkupomo olla selvillä tosiasiaista, että pidin suurimman osan päivästä luuria pöydällä vai oliko tieto ihan käyttäjiltä peräisin. Päätin pistää esitykseni jälkimmäiseen luottaen.

- Joo, minä kun hallitsen myös nämä asennushommat niin teen aika paljon enemmän töitä kuin toimialaani kuuluu.

Katselin verkonvalvontasoftasta kuinka Juppi oli palannut koneensa äärelle.

- Olemmekin ajatelleen että palkkaisimme sinulle apulaisen, saat toki kouluttaa

hänet itse, loisti Pikkupomo.

```
print(bullshitfilter("saat toki kouluttaa hänet itse."));
```

→

Säästämme koulutuskuluissa ja voimme palkata jonkun ammattitaidottoman halvalla.

Toisaalta; jos löytyisi joku kotioppinut, sen voisi nakittaa kaikkiin paskahommiin helposti... saman tien päähäni iski ikävä mielikuva hätäisesti 18-vuotiaasta finninaamasta Mikrobitti kädessä selittämässä kuinka ylivoimainen XP on ja minua puistatti.

- *Öö... en nyt oikein tiedä tarviiko...*

- *No ilmoitetaan paikka ja saat itse katsoa läpi tulleet hakemukset*, Pikkupomo hehkutti viimein.

No miten vaan, suostuin hommaan.

Parin viikon kuluttua hakemuksia oli tullut nivaska. Arkistoin roskikseen suoraan kaikki hakemukset, joissa oli mainittu Mikrobitti .. tai vielä pahempaa, joku niistä nimeltä mainitsemattomista julkaisuista, jotka saavat jopa Mikrobitin näyttämään eliittilehdeltä.

Saman luokituksen saivat kaikki Basic-koodarit, Windows-ekspertit, ammattipelaajat, hardwarefriikit ja multimediasurffarit. Lopulta minulla oli pöydällä kaksi hakemusta, jotka selvisivät moisesta filteröinnistä.

Ensimmäinen niistä oli kirjoitettu C:n syntaksilla, varsin mieltä lämmittävän erikoinen lähestymistapa ja tyyppin taidotkin olivat tekstin mukaan kohdallaan. Toinen taas oli kirjoitettu käsin, niin järkyttävällä käsialalla, että tyyppin täytyi olla mitä lupasi hakemuksessaan. Kiikutin hakemuksen Pikkupomolle ja sanoin haluavani haastatella noita kahta henkilökohtaisesti.

Seuraavan päivänä hakijat olivatkin paikalla, toinen tuli 10 minuuttia etuajassa, toinen puolisen tuntia myöhässä. Ensimmäisenä oli tyyppi, jonka hakemus oli kirjoitettu karsealla käsialalla. Hän oli hermostuneen oloinen nuori mies, juuri lukiosta päässyt. Toisen haastateltavan saapuessa jäin hetkeksi aikaa jumiin; hän oli Punapää. Olin hieman yllättynyt, olisin odottanut häneltä hieman toisen henkistä hakemusta. Opastin kummatkin tukikohtaani ja istutin laatikoiden päälle.

- *Okei, kelpaatte kumpikin hakemuksen perusteella tähän hommaan, kysyn teiltä muutaman kysymyksen ja kumman vastaukset sattuvat miellyttämään minua enemmän saa paikan, selvä?*

Kumpikin nyökkäsi. Pidin hetken luovan tauon, jonka aikana Punapää haukotteli ja pyöritteli peukaloitaan ja toinen katseli kuola valuen serveriräkkiä. Päätin nimetä hänet Pilviveikoksi.

- *Olet korjaamassa konetta vastapäätä olevassa toimistossa. Kuulet että puhelin soi täällä ja soittaja haluaa sinut korjaamaan konettaan. Mitä teet?*

Jäin odottamaan kumpi keksii nopeammin mitä ajan takaa. Pilviveikko aloitti.

- Öö.... sanon puhelimeen että korjaan soittajan koneen kun olen valmis edellisessä paikassa.

Punapää vastasi heti perään.

- Sanon puhelimeen, että tulen kun olen valmis, sen jälkeen sanon edellisen korjauspaikan tyypille, että ilmeni tärkeämpää tekemistä ja painun jonnekin vetelehtimään.

Pilviveikon ilme venähti tuosta vastauksesta. Seuraava taso.

- Pomo haluaa nopeasti paljon teknistä tietoa käyttämistämme verkkolaitteista, tieto on menossa pääkonttoriin johtoportaan jossa siitä ei kukaan tajua mitään. Mitä teet?

Pilviveikko aloitti jälleen.

- Tuota... katson mitä laitteita meillä on, menen valmistajan kotisivuille ja etsin sieltä laitteiden tiedot ja printtaan.

Punapää heitti oman versionsa heti perään.

- Ajan netstatin, ifconfigin, tracerouten pariinkymmeneen paikkaan, listaan /tmp:ssä olevat fileet, ohjaan tuon kaiken printteriin ja lyön päälle 'SALAINEN'-leiman.

Pilviveikko oli sen näköinen, ettei voinut uskoa korviaan. Hän vilkuili nyt minua pohtien, oliko Punapään vastauksissa sittenkin jotain mitä hain. Viimeinen kysymys.

- Pomo antaa sinulle vapaat kädet kasata kunnon kone hänen omaan laskuunsa, mitä teet?

Pilviveikko taisi vihdoinkin ymmärtää, mutta liian myöhään.

- Tota noin... etin osat sieltä mistä ne saa kaikkein kalleimmalla.

Punapää löi lopullisen niitin.

- Ostan kaiken mahdollisimman halvalla, mutta tilaan lisäksi ylimääräisiä osia jotka pidän itse.

- Jep, siinähan ne, teille ilmoitetaan myöhemmin kotiin tuloksista, sanoin ja potkin kummatkin pihalle.

Tuntui vähän aikaa pahalta Pilviveikkoa kohtaan .. mutta ei kauaa, tässä maailmassa joutuu käyttämään kaikkia keinoja pitääkseen itsensä pinnalla; kukaan ei tule ja taluta sinua elämän läpi. Ei ollut vaikea arvata, kumman valitsin.

10 .. Ikäviä ihmisiä

"Huumorintajuton ihminen on kaikkien muiden armoilla"

Ensimmäinen hyvä asia aamussa oli se, että uusi elektroninen muistikirjani saapui. Lueskelin läpi dokumentaatiota ja kuolasin ajatukselle, mitä kaikkea hauskaa vehkeellä saisinkaan aikaiseksi. Toinen hauska asia oli, että Juppi tuntui olleen ottanut tavaksi puhua pahaa selkäni takana ja parhaimmissa lausunnoissaan osasi hoitaa työni kuulemma itse paremmin.

Luonnollisesti mielipiteitähän ovat myös huonotkin mielipiteet, mutta niiden esittäminen julkisesti ei juurikaan miellyttänyt minua, etenkin kun hän jopa keräsi kannattajia ideoilleen. Lisäksi kommentit kuten 'omahyväinen paska' ja 'vittuileva kusipää' osuivat niin oikeaan, että tyyppi ansaitsi oppitunnin pahoista hengistä.

Mielenkiintoinen huomio päivässä oli myös se, että Punapää ilmestyi ensimmäistä kertaa töihin. Päästyään serverihuoneeseen hän jäi tylsistyneen näköisenä istuskelemaan laatikkopinon päälle ja painui sitten kahvioon. Painelin saman tien Pikkupomon luokse ja ruinasin Punapäälle (tai PP tästä eteenpäin) uuden koneen. ATK-firman raahattua paketit paikalle hain hänet kahviosta ja usutin koneen kimppuun.

Nopeasti hän kiskoi koneen esille ja viritti sen nurkkaan, repi sen sitten auki ja katseli sisuksia. Maxtorin kovalevy lensi komeassa kaaressa roskiin, jonka jälkeen hän nappasi hardware-kasasta Adaptecin SCSI-ohjaimen ja hyllyltä kalliin serverilevyn.

PP:n uiroidessa Fedoran uusinta versiota (meinasin piikitellä häntä aiheesta, mutta parempi kai RedHattiwattin äpärä kuin wintoosa) seurailin Jupin puuhia karsinassaan. Ääniyhteys minulla olikin jo verkon kautta, kuvan sain suoraan karsinaan nyt sopivasti osoittavasta turvakamerasta.

Juppi taisteli parhaillaan taulukkolaskennan kanssa. Hän ei ollut ilmeisesti kuullut säästämisen kultaisesta säännöstä, eikä Excelin automaattitallennus ollut päällä. Jätkällä alkoi ilmiselvästi käpy palaa, kun hän jo kuudetta kertaa naputteli samoja tietoja ylös; sain joka kerralla kaadettua koneen juuri kriittisessä vaiheessa. Napsautin BackOrificen kauko-ohjaimen nappia, ja Excel suoritti jälleen laittoman toiminnon.

- *Voi vitun kirottu paskarakkine*, kuului pitkälle käytävään saakka ja myös salakuunteluohjelman kautta koneellani; PP kääntyi seuraamaan tilannetta. Napsautin samalla Jupin koneesta kauko-ohjauksella CDROM-aseman kelkan auki.

Seurasin valvontakameran kuvasta, kun hän melkein tippui tuoliltaan ja jäi tuijottamaan konetta. Selvittyään yllätyksestä hän sulki luukun ja jäi hämmästelemään tilannetta vilkuillen ympäriinsä.

- *Voi kirottu perkele*, hän manasi ja saman tien luukku aukesi taas. Nyt hän taisi viimein keksiä yhteyden. Suljettuaan luukun hän sanoi "kirottu" ja klik-klik, luukku aukesi.

- *Kuka tätä tekee*, hän huusi viimein ja karsinoiden laitojen yli nousi muutama utelias naama katsomaan, mitä siellä meuhkattiin. PP naputteli konettaan ja vilkuili tilannetta.

Seuraava vaihe. Lätkäisin hänen ruudulleen herjalaatikon jossa luki "Olet loukannut minua, kuolema on lähellä". Juppi tuijotti hetken aikaa ruutua, vilkuili ympärilleen ja yllättäen juoksi pois paikalta. Tämä liike yllätti minut, otin herjalaatikon pois hänen ruudultaan, ja vain hetkeä myöhemmin hän raahasi yhden sihteereistä katsomaan konettaan.

- *Kirottu!* hän sanoi koneelle. Mitään ei tapahtunut, lisää yleisöä kerääntyi karsinan ympärille.

- *Kirottu paskarakkine!* hän sanoi nyt korottaen ääntään. Edelleenkään mitään ei tapahtunut, yleisö alkoi näyttää huvittuneelle ja Juppi epätoivoiselle. Yleisössä muutama jo pudisteli päätään.

- *KIROTTU SAATANAN PASKARAKKINE PERKELE!* hän huusi tuskastuneena, mutta mitään tapahtunut. Sihteeri käveli pois hyvin omituinen ilme naamallaan, ja yleisö naureskeli. Mies poloinen ei kestänyt enää, vaan häipyi paikalta.

Hetkeä myöhemmin hän takoi jo tukikohdan ovea, päästin hänet sisälle viattoman näköisenä ja hän pyöri hetken ympyrää, kuin etsien jotain äärimmäisen raskauttavaa todistetta syyllisyydestäni. Huomasin samalla, että huoneen kello oli pysähtynyt aikaan 23:04. Saman tien hänen katseensa osui seinällä olleisiin kuolinilmoituksiin ja yhteen erityisesti; siinä oli hänen nimensä, oikea syntymäaika ja kuolinaika tänään.

Hän tuijotti lappua, kuin olisi nähnyt haamuja ja juoksi sitten ulos. Kolinasta päätellen hän törmäili kaikkeen käytävällä lojuneeseen.

- *Jotkut ei kestä stressiä,* kommentoin PP:n kysyvälle ilmeelle.

Nappasin aamulla sanomalehtipaperille printtaamani kuolinilmoituksen pois juuri parahiksi, kun Pikkupomo tunki sisään omalla avainkortillaan. Hän vilkaisi kuolinilmoituksia, muttei nähnyt mitään mielenkiintoista; kääntyi sitten puoleemme.

- *Teillä ei taida varmaan olla mitään ideoita mikä sitä vaivaa?*

- *Hänellä on ilmeisesti ollut vähän liikaa paineita lähiaikoina,* vastasin vetäen liioitellun huolestuneen ilmeen kasvoilleni.

- *Eräs henkilöstöosaston sihteeri kertoi hänen pyytäneen tätä todistamaan jotain .. vikaa .. tietokoneessaan ja sihteerin saavuttua paikalle alkoi käyttäytyä häiriintyneesti,* selitti Pikkupomo.

- *Ne on niitä narkkareita, vetävät aineita ja ovat kovia työjuhtia, kunnes eräänä päivänä kone leikkaa kiinni ja alkavat nähdä näkyjä tai huitoa aseensa kanssa,* liittyi PP keskusteluun.

Pikkupomo alkoi näyttää huolestuneelle, nyökkäsi ja häipyi tilasta. Seuraavana aamuna seurasimme, kuinka Juppi tyhjensi huonettaan kahden vartijan saattamana.

- *Oletko valmis verkon siirtonopeustettiin,* kysyin PP:ltä.

- *Jes, otetaanko Quake 3:sta vai Counter-Strikeä?*

11 .. Konsultti kiusana

"Ne ihmiset jotka luulevat olevansa täydellisiä, ovat kaikkein epäterveellisimpiä itselleen ja ympäristölleen"

Pikkupomolla oli jo jonkin aikaa ollut jotain hämää mielessään. Tänäkin hän oli pyörinyt koko aamun jututtaen melkein kaikkia vastaan osuneita työntekijöitä, joka siis tarkoitti, että hän keräsi tietoa johonkin epäilyttävään. Hälytyskellot soivat heti päässäni - Pikkupomo ei ikipäivänä tehnyt mitään itse, ellei kyseessä ollut joku hänelle rakas projekti, josta hän halusi ottaa kaiken kunnian itselleen.

Usutin PP:n harhailemaan käytäville ja urkkimaan, mitä tyyppillä oli mielessään. Seurasin valvontakameroista, kuinka Pikkupomo pysäytti PP:nkin, jututti tätä hetken aikaa ja jatkoi taas omille teilleen. PP palasi välittömästi tukikohtaan.

- *Se kyselee kaikilta onko verkko liian hidasta.*

Verkko liian hidasta..? Pikkupomo ei osannut näyttää edes Windowssinsa työpöydältä, miten verkkoon päästiin käsiksi saatikka sitten tekemään hitaalle verkolle jotain. Paljon todennäköisempänä ratkaisuna pidin sitä, että hän haki oikeutusta raahata jonkun sikahintaisen pukupellen kertomaan, mitä asioille pitäisi tehdä, että nopeus nousisi.

Ja jos tyyppi olisi yhtään asiantuntevampi, hän saattaisi tajuta, että olin virittänyt parinkymmenen linjan pikku ISP:n tiloihini ja myin sopuhintaan dialup- ja shellitunnuksia ulkopuolisille firman jyräävän paksusta letkusta. Lisäksi hän saattaisi huomata verkonhidastimeni, joka lähetti satunnaisia pakettivirtoja alkaen tahmauttaa verkon iltapäivisin, etenkin perjantaina.

Ikävää olla oikeassa; pari päivää ja konsultti saapui. Pikkupomo raahasi hänet tukikohtaan ja esitteli minkä osasi. Käytännössä siis ei mitään.

- *Tukihenkilömme auttavat sinua tarvittaessa.*

- *Varo sitten vähän noita johtoja lattialla, heitin tyyppin kävellessä peremmälle.*

Konsultti antoi minulle ja PP:lle pahan vilkaisun; samanlaisen kuin kalliiseen ranskalaista ruokaa tarjoilevaan ravintolaan tullut antaisi nähdessään annoksen halpismakkaraa.

Muiltakin osiltaan tyyppi sopi yleistykseen; nelikymppinen, kallis puku, kallein mahdollinen kannettava kaikilla mahdollisilla turhilla lisävarusteilla ja kännykkä, jonka hinnalla saisi kohtuullisen japsiauton. Pikkupomo vaihtoi vaihdetta ja katosi tiloista, konsultti alkoi purkaa kannettavaansa laukusta.

Outo juttu; olin aina ollut harhaluulossa, että nämä jätkät puhuvat johdolle roskaa ja vetävät rahaa tyhjästä, vai oliko kyseessä vain tyyppin yritys vakuuttaa meidätkin? Tipautin verkonhidastimen pois käytöstä ja pistin dialupit pimeäksi verkkoliikenneanalysointorin pelossa.

Minua alkoi häiritä jo nyt jätkän tapa pitää kännykkää jatkuvasti esillä ja aloittaa uusi puhelu heti kun edellisestä pääsi eroon. PP vaikutti myös huomanneen saman ilmiön. Lopulta pukumies sai koneensa esille ja survaisi sen verkkoon, kännykkään tuli jälleen puhelu.

- *Suosittelisin että pidät kännykän poissa päältä täällä, heitin aivan pokkana niin "minä olen mukava ja huolehtiva ystävä" -äänellä että itseäkin alkoi pelottaa.*

Konsultti loi minuun vastaukseksi 'älä sinä poika neuvo isille miten naidaan' -katseen ja vastasi puhelimeensa. Okei, nyt minä aloin saada tarpeekseni tuosta

asenteesta. PP näytti 'kurista se' -eleen.

Seurasin mielenkiinnolla kuinka viimeiseen asti viilatulla käyttöliittymällä varustettu verkkoliikenneanalysointisofta nuuski paketteja ja piirteli ruudulle käyrää siitä, mikä verkon kaistaa haukkasi. Puhelinrumba jatkui edelleen ja tyyppi vaelsi edestakaisin puhuessaan. Hän pysähtyi selin henkilöstöosaston tietokantaserverin kohdalle, joka antoi minulle idean. Tyypin lopetettua puhelin kännykkä soi jälleen. Huomautin asiasta uudestaan.

- Matkapuhelimen ei olla todettu aiheuttavan minkäänlaisia ongelmia tietokoneille, loisti konsultti.

Annoin NT-serverille lamauttavan iskun verkon kautta ja nyökkäsin konetta kohti. Sininen ruutu loisti kauniisti konsultin tuijottaessa sitä epävarmana.

- Sinä kun tiedät noista, niin sanohan kestääkö nuo Microsoft SQL serverin tietokannat koneen kaatumista kesken niiden päivityksen?

Konsultin ilme alkoi mennä mustaksi.

- Kyllä ne varmuuskopioista saa palautettua, hän heitti vetäen jälleen ammattilaisasenteensa päälle.

Tyyppi yritti vetäytyä ruokatunnille, mutta kompastui sähköjohtoihin, tipauttaen ensin UPSin ja sen jälkeen markkinoinnin printteriserverin hyllystä reilun parin metrin pudotuksella. Koko räkki heilui ja lopulta hyllyn päältä alkoi sataa nauhoja; DATit levisivät pitkin huonetta ja useampi nauhoista hajosi. Nostin yhden hajonneen ja katsoin; 'henkilöstöosasto - tietokannat'.

Uuppista...!

Konsultti katseli hetken aikaa kaaosta ja poistui sen jälkeen välittömästi ruokatunnille. Pikkupomo ryntäsi sisään vai muutamia sekunteja konsultin häipymisestä ja tuijotti sotkua. Puhelin huusi nyt hulluna, kahden osaston serverit olivat nyt alhaalla, toinen sananmukaisesti pitkin lattiaa. Koin velvollisuudekseni informoida Pikkupomoa, miten konsultin kännykkä oli aiheuttanut tämän välikohtauksen.

Konsultin ei tarvinnut enää tulla takaisin taloon, Pikkupomo huusi naama punaisena puhelimeen antaessaan asiakaspalautetta konsultin kotifirmaan. Tyypin kannettava kuitenkin jäi tiloihin, joten täytimme sen nopeasti eläin- ja homopornolla, jonka jälkeen lähetimme sen turvallisuusosaston kautta tutkittavaksi .. ettei se vain sisältänyt firman luottamuksellisia tietoja. Turvallisuusosasto taisi ottaa tosin omaan käyttöönsä kopiot levyn sisällöstä ennen palauttamista...

12 .. Tuomiopäivän julistus

"Kun joku lyö sinua poskelle, pyydä häntä kääntämään toinen poskensa ja lyö niin että tuntuu"

Perjantai. Minulla on vaisto, joka kertoo, että päivästä tulee huono. Pessimismini voi ymmärtää, sillä vaistoni sanoo, että joka ikinen päivä on huono päivä. Niin myös tänäänkin.

PP soitti heti aamutuimaan töihin, sanoi olevansa vähän kipeä, köh-köh. Kuulosti hieman krapula-aamun tunnelmilta. Helvetti - koko päivä NIIDEN armoilla. Ja sitten asiat alkoivat mennä ennalta määrätyn huonon päivän polkuja. Pikkupomo manasi minut huoneeseensa sihteerinsä kanssa.

- Olen ajatellut tehdä firmamme johtoportaalle täydellisen raportin verkkomme toiminnasta ja edistyksellisyydestä. Itsehän en ymmärrä tuon taivaallista tuosta koko hölynpölystä mutta ajattelin että jos tietäisitte jonkun joka voisi avustaa minua tässä projektissa.

"Tietäisitte jonkun"?! Hetken luulin, että todistin juuri saippuasarjojen onnettominta näyttölemistä tosielämässä, kunnes sihteeri pisti vielä paremmaksi kääntyen minua kohti.

- Hei! Sinähän tiedät tietokoneista jotain? .. Sinähän sopsisit tähän hyvin.

Sain aivan oikeasti laskea kymmeneen, etten möläyttänyt mitään kovin raakaa epäilystä julki, minkä takia kyseinen sihteeri oli firmaan palkattu. Kaivoin elektronisen muistikirjani esille ja otin liioitellun harmistuneen ilmeen päälle.

- Voi, en kyllä millään pääse, mulla on koko viikko bookattu täyteen asennuksia ja korjausta.

Näytin vielä vakuudeksi muistikirjani kalenteria Pikkupomolle, joka näytti nyt kiinnostuneemmalta saamaan itselleen tuollaisen muistikirjan kuin syistä, miksi kieltäydyin projektista.

Paikalta poistuessani naureskelin ja kiitin niitä pimeitä voimia, joiden vallassa olin naputellut muistikirjaan softan, joka generoi randomilla kaikenlaisia 'hommia' valitun aikajakson täyteen.

Palatessani syömästä huomasin, että minulle oli laitettu mailia. Vartiointiosaston joku pomohenkilö pyysi siinä apuani, halusivat palkata tietoturvaekspertin. Sormeni oli jo delete-napin päällä, kun yllättäen idea iski minuun - kirjoitin välittömästi takaisin, että tiedän täydellisen henkilön.

Annoin vastauksessani Torspon yhteystiedot ja samalla tyypille korkeat suositukset aiheesta, hajotkoon koiraosasto häneen.

Loppupäivä alkoi tympäistä, eikä mitään erityistä tapahtunut. Lähetin laskut pikku tee-se-itse-ISP:ni asiakkaille ja häivyin lähimpään kapakkaan. "I'll drink until I reboot", Benderiä lainatakseni. En ollut soveltanut vielä kovinkaan paljoa rahaa vanhan monopolifirman tuotteisiin, kun ikävän tuttu ääni alkoi kaikua selkäni takaa. Paikkaan oli törmännyt sisään Pääjehu ja hänen alati uskollinen jenginsä. Ei pojilla mitään asiaa ollut, halusivatpahan vain haastaa riitaa perjantain riemuksi. Pääjehu äkkäsi minut nopeasti, ja jengi piiritti minut baaritiskiä vasten.

- Mitäs hintti? hän aloitti tehokkaalla jäänsärkemisavauksella. Käännähdin ympäri ja vilkaisin jengiä.

- Toki sanovat että seura tekee kaltaisekseen, mutta mun persus on kyllä ihan exit-only.

Nähtävästi vastaukseni lopussa olleet vierasperäiset sanat vaikuttivat Pääjehusta äärettömän vaikeille ymmärtää ja vasta monen ratasrikon ja laittoman toiminnon jälkeen sanoma oli käsitelty. Vastausta edelsi muutama vahvan humalan aikaansaama horjahdus.

- Vittu tapetaan toi!

Koko jengi tuli kimppuun saman tien, yhdeksän vastaan yksi ei ole erityisesti minun käsitykseni reilusta tappelusta, mutta kiitos vastustajien humalatilän pärjäsin hetken aikaa, kunnes joku sammutti minulta valot lyömällä pullolla päähän. Muutama hajanainen muiston pätkä siitä, kuinka minua potkittiin maassa ja Pääjehu räkimässä päälleni. Jengi kuitenkin älysi häipyä ennen kyttien saapumista, enkä minäkään päässyt häipymään paikalta. Joutuivat soittamaan ambulanssinkin.

Sairaalassa kytät kävivät kuulustelemassa, tunsinko hyökkääjiä ja sainko tuntomerkkejä. Annoin muutaman suunnilleen jokaiseen vastaantulevaan soveltuvan hyödyttömän tuntomerkin ja sanoin jengin olleen minulle vieras, minun filosofiassani lähtee pää silmästä ja sakot jostain pahoinpitelystä olisivat lähinnä huono vitsi ja loukkaus minua kohtaan.

Tervetuloa minun helvettiin.

13 .. Paha mieli, paha kieli

a.k.a. Perjantai

"Kun sanot jotain, tarkoita sitä"

Sain palkallista sairauslomaa tapauksen johdosta, eikä minua siis seuraavalla viikolla nähty töissä. PP sen sijaan istuskeli siellä jalat pöydällä pizzaa ahtaen ja vastaili puhelimiin "en tiedä, kysy kun tukihenkilö tulee töihin". Minä sen sijaan päätin käyttää loman johonkin paljon hauskempaan, kuin kotona istuskeluun. Kaivoin esiin suuntamikrofonin sekä kiikarit ja lähdin tutustumaan viholliseeni. En usko väkivaltaan, ellen sitten itse satu kantamaan halkaisukirvestä, joten ensisijalla olisi tuhota tyyppi lähipiiri.

Istuessani kerrostaloasuntoa vastapäätä olevassa pusikossa mieleen palasi myös mennyt; uskomatonta, että tyyppi oli vieläkin samassa kehityksen vaiheessa kuin aikanaan peruskoulussa.

Seurantani lopputuloksena opin paljon; useita vakiorutiineja ja muuta. Hänellä oli tyttöystävä ja olipa vielä harvinaisen mieleinen, hän jaksoi aina hehkuttaa tätä kavereilleen. Tyttö vaan sattui olemaan harvinaisen vainoharhaista sorttia; hän tutki helposti Pääjehun postit, tiukkasi tarkkaan, kuka soitti ja poltti päreensa saman tien, kun Pääjehu erehtyi puhumaan jollekin muulle naisihmiselle. Kosto on suloista!

Naputtelin muistikirjaani läjään yksinkertaisen softan, joka muunsi ääntä lennossa. Aikani kokeiltuani sain muunnettua sillä ääneni mukavan pehmeän tyttömäiseksi. Naureskeltuani lopputulokselle soitin Pääjehun kotinumeroon tyttöystävän ollessa paikalla. Ajattelin pyytää tyttöystävää puhelimeen, mutta tämä ehtikin vastata omatoimisesti.

- *Haloo?*

- *Moih.. tääl on Katja ... onks se mun hanimussukka siellä?*

Pitkä hiljaisuus, "kuka siel on?" kuului taustalta.

- *Kuka sä oot? kysyi tyttö viimein.*

- *Meil oli Tommin kaa tosi kivaa viime sunnuntaina ja se anto tän numeron.*

Aivan kuin olisi kaatanut bensaa liekkeihin; Pääjehu oli viime sunnuntaina lähtenyt kavereidensa kanssa Lahteen ryyppäämään ja muija oli jäänyt tänne. Puhelin tipahti pöydälle ja alkoi aivan uskomaton mesoaminen; naisihminen oli aivan hysteerinen ja haukkui Pääjehua antamatta hetkenkään suun vuoroa. Pääjehu yritti huutaa päälle, että puhelimesta oli vaan joku pilailija, mutta äänen korottaminen vain pahensi tilannetta. Jossain vaiheessa puhelin lyötiin kiinni, joten 'keskustelun' parhaat palat taisivat mennä minulta ohi.

Loput illasta painin vakavan ongelman parissa; pitäisikö Pääjehu enemmän kahdestakymmenestä pizzasta joihin oli huolellisesti valittu kaikki mistä hän ei pidä, vaiko tonnista paskaa?

Pääsin lopulta lopputulokseen, että kakka on kivaa ja tilasin tonnin lantaa hänen pihalleen. Ja voi surkeutta, tyyppi kun sattui vielä asumaan kerrostalossa, joten pyysin kuorman tuojaa laittamaan viereen kyltin, kenelle se kuului (ja kenelle ilahuneet kanssaeläjät voisivat lähettää nimettömiä uhkauksia ja kirjepommeja).

Pari päivää myöhemmin seurasin kiikareilla kuinka Pääjehu riehui asunnossaan - muut talon asukkaat olivat omilla hienovaraisilla konsteillaan kiittäneet häntä etupihan hajuhaitasta.

Myöhemmin katselin tarkemmin hänen autoaan. Tyyppi kehtasi vieläkin ajaa ammattikoulun ajoilta perua olevalla teini-DX:llään ja karvanopat killuivat peruutuspeilistä. Mieleen palasi hetkeksi muisto, kuinka aikanaan poltin yhden tällaisen vempelen. Kippasin lopuksi puolisen litraa rikkihappoa tankkiin ja vetäydyin paikalta, kun käry alkoi nousta.

Jätin tilanteen nyt hautumaan ainakin vähäksi aikaa, etteivät ne muutamat bad sectoreilta säästyneet osat hänen pääkopassaan onnistuisi laskemaan yhteen 5 + 7 saaden 22 ja päätyä epäilemään, että menneet tapahtumat eivät olisikaan vain huonon onnen syytä.

14 .. Työn iloa

"Jos tunnet työn iloa, pysähdy hetkeksi ja odota että tunne menee ohi"

Kaikki hauska alkaa aikanaan ja ennen kuin edes ehdin laskeskella päiviä sairaslomalla, työt jo odottivat. Raahasin persukseni aamun tunneilla tukikohtaan katsomaan, ettei PP vain ollut saanut mitään hyödyllistä aikaiseksi. Ja itse asiassa hän oli saanut; tukikohtaan oli ilmestynyt tee-, kahvi- ja kaakaoautomaatti, loistavaa! Automaatti oli kyllä tarkoitettu alunperin kahvioon, mutta PP oli onnistunut raahauttamaan sen tänne.

Pikkupomo tunki kortteineen myös tukikohtaan ja tuli tarkistamaan vointiani, eli piiskaamaan töihin. Samalla minua alkoi tökkiä vakavasti se, että Pikkupomolla ylipäätensä oli pääsy tänne; tukikohdan ovi aukesi ainoastaan avainkortilla ja hänen lisäkseen sellainen löytyi ainoastaan minulta ja PP:ltä.

- Sinähän olet kuin junan alle jääneen näköinen, lohdutti Pikkupomo minua.

Yritin repiä naamalle karseimman 'revin pääsi irti ja paskon kaulastasi alas' -ilmeeni, mutta aivan järkyttävän päänsäryn ja EVVK:n takia siitä tuli hädin tuskin epämääräinen tuskainen irvistys. Mielessäni Pikkupomo makasi köytettynä junanradalla ja yli painattanut Pendolino muutti hänet epämääräiseksi veriseksi sotkuksi. Missä kaikki junaradat on aina, kun niitä tarvitaan?!

Pikkupomo häipyi ja pian PP ilmaantui sisään hymyillen kuin enkeli. Tämä enkeli vaan harvemmin hymyili huvikseen, joten en voinut odottaa muuta kuin jotain äärimmäisen sadistista.

- Katsos tätä, hän sanoi heittäen minulle verkon yli videofileen.

Kaivelin playerin esille ja laitoin pätkän pyörimään. Kuva oli käytävän toimistovälinevarastosta, joskaan en tiennytkään, että siellä oli kamera. Tämä taisi olla joku PP:n oma projekti.

Tilanne videopätkässä jatkui. Illalla paikalle osuivat sihteeri ja vartija, jotka alkoivat lääppiä toisiaan. Lopulta varastosta sammutettiin valot. Infrapunakamera omalla valonlähteellä? **Asiallista!**

PP:n virnuillessa seurasin huvittuneena kuinka molemmat lopulta vapautuivat vaatteistaan ja sitten SE tapahtui. Palohälytys alkoi ulvoa ja vartijaa odotti yllätys - ovi oli juuttunut kiinni. Palokunta ja poliisi kiitivät välittömästi paikalle vartiointifirman hätäryhmän päästäessä nämä sisään. Oven lopulta avanneen palomiehen ilme kertoi kyllä aivan tarpeeksi. Olisin todellakin halunnut olla seuraamassa, kun vartio-osaston pomo ilmaisi tuntojaan vartijan toimille.

- Mitään muuta hilpeää tapahtunut? kysyin PP:ltä, joka edelleen oli aika itseensä tyytyväisen näköinen tuosta videopätkästä.

- Joku vartija kävi selittämässä jotain hämärää ettei enää hae sulle pizzoja, kokista ym., vaan valittaa pomolle seuraavalla kerralla.

Jahas, oma pikku pornohiiremme oli siis saanut mielestään kuitattua kiitollisuuden velan niistä parista kerrasta, jolloin katsoin hänen touhujaan läpi sormien. Tämä ei vetele! Firman säännöt kieltävät pizzalähetin päästämisen käytäville hortoilemaan ja vartija oli aina mukavasti toimitellut pizzat sitten perille saakka.

Hyökkäsin välittömästi koneen äärelle ja ajoin videokaappaajan. Kuten oletinkin, vartija istuskeli jalat pöydällä pornolehden ääressä. Näissä uusissa kameroissa oli äänikin, joka oli jokseenkin käyttökelpoinen ominaisuus; vartija nimittäin nappasi

puhelimen pöydältä ja tilasi pizzaa.

Saman tien kun tyyppi sai luurin alas, soitin pizzeriaan.

- Moi minä taas .. tota se äskönen tilaus tänne tehtaalle, nollaan teidän laskutuksen netin käytössä tältä kuulta jos keksit jotain tosi äklöä siihen pizzaan niin että se pysyy syömäkelpoisena, ok?

Seurasimme PP:n kanssa monitorista kuinka vartija vihdoin sai pizzansa ja veti sen naamaansa.

- Mitä tossa pizzassa oli? kysyi PP.*
- Se sano, että se ottaa ton 'kanan' pihalle kuolleesta variksesta.*
- Hyi saatana! nauroi PP.*
- Siitä jossa oli niitä matoja, heitin lisää vettä myllyyn.*

Ei se tähän lopu kyllä. Nauhoitin talteen pätkän pihan valvontakameroiden kuvaa ja tein siihen pikku lisäyksiäni. Onneksi on tullut harjoiteltua Blenderin käyttöä videokuvan kanssa. Näppäilin vielä hetken konetta, ennen kuin hyvissä ajoin ennen kello kuuttatoista päätimme liueta paikalta. Epäröin hetken, ennen kuin uskalsin kysyä.

- Tota .. jos sul ei oo mitään tänä iltana, niin lähekkö sinne publiin vaikka parille? kysyin, ja sydämen syke nousi hetkeksi pilviin.*
- Joo, mennään vaan, heitti PP yllätyksekseni.*

Paljon myöhemmin istuimme jälleen viereisen tuppukylän räkälässä, pihalla oli jonkun hopeanharmaa 190E Mersu. Nurkan flipperi suoritti työtään, joku lippispäinen takoi sitä kuin henkensä edestä ja toinen, pidempi kaveri jolla oli punainen takki kommentoi vieressä:

- Joo, perunajauhoja.*

PP rikkoi vihdoin pitkän hiljaisuuden.

- Mitä sä muuten keksit sille vartijalle?*

En sanonut mitään, ilkeä hymy nousi kasvoilleni ajatellessani, mitä illemmalla tulisi tapahtumaan.

Paljon myöhemmin yöllä vartija vilkuili kelloaan, 2:40, enää 20 minuuttia ja vuoro olisi ohi. Samassa pihan liiketunnistimet hälyttivät; vartija käänsi katseensa monitoriin. Ja sitten hän vain tuijotti - pihalle laskeutui avaruusalus, joka näkyi osittain kaikissa alueelle suunnatuissa kameroissa. Aluksesta astui ulos kolmen humanoidin ryhmä, jotka lähtivät pääovea kohti.

Kynsiään purien vartija tuijotti, kuinka humanoidit näppäilivät oven elektronista lukkoa ja oven avausmekanismi heitti ovet viimein sepposen selälleen. Alienit muuttuivat läpinäkyviksi ja katosivat lopulta kuvasta. Nyt käytävän liiketunnistimet pillastuivat. Vartija ei enää nähnyt liikkujaa, mutta yksi kerrallaan talon liiketunnistimet laukesivat ja kertoivat liikkujan sijainnin.

Hän mietti, mitä sanoisi soittaessaan apujoukkoja - avaruusoliot laskeutuivat juuri UFolla ja tulivat sisään? Eihän siinä muu auttanut, kuin soittaa, jonka jälkeen hän ryntäsi alakerran alueelle, jossa hissit olivat; kuka ikinä taloon olikaan tulossa joutuisi tulemaan tämän kautta. Hän seisoj pimeässä ja odotti, hetkeä myöhemmin koko

alueelle syttyivät valot ja käytävän päässä olevat automaattiovet aukesivat.

- *SEIS!* huusi vartija pippurisumute kädessään, muttei saanut mitään vastausta.

Ovet sulkeutuivat ja hissien ovet aukenivat. Mitään muuta ei tapahtunut, kuin ovet lopulta sulkeutuivat ja hissi lähti ylöspäin. Vartiointifirman tukijoukot saapuivat viimein ja tutkivat alueen. Tietojärjestelmän logeissa oli ainoastaan tieto, että koko hälytys oli saatu aikaan järjestelmän testillä, joka oli käynnistetty vartijan koneelta. Ovia ei oltu avattu.

Tuijotin tuopin pohjalla olevaa viimeistä kaljatilkkää.

- *Tiedätkö...* aloitin saadakseni PP:n huomion ja jatkoin: *minua ainakin vituttaisi suunnattomasti jos keskellä yötä alienit laskeutuisivat pihalle ja liikkuisivat näkymättöminä talossa ... ja kun ilmottaisin siitä muille, ei koko tapahtumaa löytyisi valvontakoneen logista.*

PP otti kysyvän ilmeen.

- *Miten sä sen toteutit?*

- *Helppoa - kaikkia automaattiovia ohjaa yksi tietokone .. johon minulla on 'vahingossa' adminin oikat. Pieni ohjelman pätkä yhdistettynä tallennettuihin ja hieman muokattuihin videopätkiin pihan kameroista saa ihmeitä aikaan.*

- *Sadisti!* huudahti PP huvittuneena.

- *Kiitos.*

Sen täytyi tulla suoraan sydämestä.

15 .. Tuntuu turvalliselta

"Ota matkatavaroihisi lennolla pommi - todennäköisyys, että koneessa olisi kaksi pommia on häviävän pieni"

Saapuessani aamulla paikalle vartija pysäytti minut.

- Sori, mun täytyy tutkia sun laukkus.

Tulin niin hyvin yllätetyksi, että annoin salkkuni vartijalle, joka vilkaisi nopeasti sisälle ja antoi sen sitten takaisin.

- Se on se vartioinnin uusi pomo, ihan mulkku tyyppi.

Vartioinnin uusi pomo .. ei kai vaan...? Juoksin aulan käytävää pitkin ja törmäsin ensimmäisiin automaattioviin niin, että mäjähti. Selvitellessäni päätäni huomasiin, että tämän ennen itsekseen auennen oven viereen oli nyt ilmestynyt kortinlukija. Tarjosin omaa korttiani ja pääsin sisään. Matkalla oli yhteensä seitsemän tällaista ovea ja hissi, joista joka ikinen halusi korttini.

Päästyäni tukikohtaan hyökkäsin saman tien työntekijätietokannan kimppuun. Ja sieltä se löytyi! Torspo oli otettu taloon ja laitettu suoraan turvallisuuspalvelun johtoon. Miten helvetissä?!

Suuntasin välittömästi turvallisuusosaston tiloihin, huomatakseni ainoastaan, että ne olivat tyhjä! Pyörin ympyrää hetken, kunnes idea iski; jos tilat olisivat turvallisemmassa paikassa, ne olivat alakerrassa.

Talossa oli parkkihalliakin alempi kerros, jota joskus muutamaa vuotta ennen Kiinan kivisotia oli käytetty varastona, mutta hylätty sitten vuosiksi. Astuin hissiin, painoin kerroksen nappia ja tarjosin avainkorttia. Ei kelvannut. Epämääräinen irvistys ilmestyi kasvoilleni, tässä talossa oli jotain, minne minulla ei ollut kulkulupaa.

Palasin tukikohtaan ja kaivelin Torspon puhelinnumeron. Tyyppi vaikutti ilahtuneelle kuullessaan tutusta kurssikaverista ja hetkeä myöhemmin ilmestyi tukikohtaan; omalla avainkortillaan. Kieltämättä oli hauska seuraila kameroista, kuinka väki suurten kantamusten kanssa pysähteli oville, mutta Torspon pääsy tukikohtaan alkoi jo riittää.

Otin automaatista kahvia kaikille ja siirryin tuoliini löhöämään.

- Kuule tosta sun turvallisuusinnostuksesta...

- Joo, niiden kurssien jälkeen ku oltiin siellä, nii menin turvallisuusalan koulutukseen ja opettelin kaikki jutut ja niksit, hän selitti innoissaan.

- Et kuitenkaan ajatellut miten paljon esimerkiksi minä ilahdun siitä että salkkuni pengotaan aamulla kun tulen töihin?

- No se nyt on turvallisuuden vuoksi, kaikki tarkastetaan.

- Mutta hei, sä tunnet minut!

- Kaikki tarkastetaan, hän jauhoi kuin risa CD.

Keskustelu päättyi melko pitkälle siihen, kaikessa hiljaisuudessa hörpimme kahvit loppuun, minkä jälkeen Torspo häipyi.

- Toi jätkä on aivan selvä umpimulkku, totesi PP kylmästi lueskellessaan kahviosta pöllimäänsä Iltalehteä ja jatkoi; tässä on muuten hyvä juttu: jätkä yllättää jonkun vieraan painamassa vaimoaan, lähtee kävellen pois kaupungista sateessa, muija lähtee perään vähän laitetulla Bemarilla ja ajaa äijänsä yli vahingossa, asiamenoa.

Seuraavana päivänä saapuessani paikalle en enää meinannut uskoa näkemääni; pihalla käveli useita koirapartioita ja oikeastaan en olisi enää yllättynyt, vaikka kulman takaa olisi ilmestynytkin tankki. Torspo tuntui ottavan uuden hommansa perin vakavasti.

Päivän lähestyessä loppuaan tuijotin aulan hissien monitoria; lopulta odottamani henkilö painui hissiin. Näppäilin muutaman rivin koneeltani ja häivyin kotiin.

Kello 02:28 seisoskelin turvallisen välimatkan päässä rakennuksesta ja katselin kiikareilla aluetta, yksinäinen koirapartio kiersi pihaa; muuten oli kohtuullisen hiljaista. Säpsähdin, kun joku liikkui lähistöllä olevassa pusikossa, kunnes katuvalon keilassa loisti tutun oloinen punaisen oranssi letti; PP.

- *Mistä sinä nyt tänne arvasit tulla, kysyin PP:n pysähtyttyä kuulostelevaan.*
- *Hyvä arvaus, hän sanoi ja astui pusikon suojiin.*

Samassa sireenit alkoivat soida rakennuksessa ja vyölläni roikkunut PMR-puhelin riemastui vartijoiden hätäsanomista. Myös Torspon ääni kuului viimein:

- *Täällä vartiopäällikkö; tunkeutuja voi olla aseistautunut ja vaarallinen!*

Hetkeä myöhemmin koko vartijatiimi oli täydessä varustuksessa ja rakennuksessa sisällä - saman tien aulan hissien ovet aukenivat ja aulaan astui Pikkupomo räjähtäneen näköisenä, tosin vielä räjähtäneemmältä hän näytti, ehtiessään juuri hahmottaa mitä oli tapahtumassa, ennen kuin sai vartijat kimppuunsa.

Pikkupomo vietti jonkin aikaa sairaalassa saatuaan pampusta muutamaan otteeseen ja pippurisumutetta päälle. Seuraavana päivänä Torspo oli jo tukikohdassa kun saavuin paikalle. Jätkä oli rehellisesti sen näköinen, että oli pahemmassakin kusessa.

- *Eikö ole perin outoa, että Pikkupomo oli jäänyt kerrosten väliin mysteerillisesti pysähtyneeseen hissiin, jossa hälytysnappikaan eivät toimineet ja keskellä yötä järjestelmä vihdoin tajuaa jotain olevan pielessä ja kun uhri pääsee pois, tiimisi pistää hänelle turpiin.*

Torspo tuijotteli lattiaan.

- *Ja eikö tämä turvallisuusjärjestelmä ole sinun vastuullasi, jatkoin ahdistamista.*

Hänen naamansa alkoi punoittaa.

- *Kyllä nyt kaipaisit kaveria, joka voisi uskotella Pikkupomolle jonkun muun olevan syyllinen, aloin johdatella.*

Nimestään huolimatta hän alkoi tajuta tilanteen.

- *Mutta tämä henkilö ei oikein tykkää siitä että joutuu aamuisin tarkastettavaksi ja joutuu käyttämään avainkorttiaan joka ikiseen käytävän oveen.*

Ilme alkoi pikkuhiljaa kirkastua.

- *Ja tämä henkilö haluaisi pizzansa konttoriinsa asti pizzalähetin tuomana.*

Lopputulos?

Toimiston väki jatkoi tuskailua joka hemmetin välioven vaatiessa avainkortin. Hommalla oli kuitenkin neljä poikkeusta: minä, PP, Pikkupomo ja läheisen pizzerian lähetti, joka toimistoväen tuijottaessa marssi joka ikisestä ovesta läpi vartijan availlessa niitä valvontakeskuksesta. Tiukka huhu kertoi, että joku oli nähnyt pikkupomolla tekohampaat; hänen selvästi kiillottunut hymynsä näytti tukevan väitettä.

Myös jostain syystä Pikkupomon avainkortti ei enää toiminut tukikohdan oveen, liekö jotain softavikaa? Ja suosikkivartijani jatkoi edelleen... öh... kanapizzojensa tilailua.

16 .. Da walkabout

a.k.a. EVVK uhattuna

"Lapinmatkat ovat PERSEESTÄ"

Nuokuin palaverissa ollen puolihorroksesta ajatuksissani jo ahtamassa pizzalähetin perille asti toimittamaa pizzaa. PP tökkäisi minua silloin tällöin kynällä kylkeen kun meinasin torkahtaa.

- *Matka yhdistää meitä tiiminä, retkellä on koettelemuksia, mutta ne voitetaan puhaltamalla yhteen hiileen, selitti Tati Moonika, kallonkutistajamme.*

Ei kai tarvi edes kertoa, mistä tuo nimi on peräisin. On oikeastaan harvoja asioita, joita vihaan syvemmin armeijan jälkeen kuin pusikoissa rämpimistä. Heti toiseksi tulevat leiriaamujen herätykset ja hyttysset. Ja miksikö kiroan näitä asioita nyt? Annetaanpa Tati Moonikalle puheenvuoro.

- *Firman vapaa-ajan ryhmällä on ilo ilmoittaa että voimme järjestää tänäkin vuonna osaston yhteisen retken! Suuntaamme eksoottiseen Lappiin!*

Tuon kuullessani puristin kädessäni olleen juomalasin kappaleiksi. Tiesin, että Pikkupomo oli ihastunut Tati Moonikaan, joten tämä osasto käytännössä oli jo syöttämässä hyttysiä kädestä. Johtohenkilöstö pakkonakitettiin mukaan; myös minut ja PP, yhteensä nelisenkymmentä henkilöä.

Tämä koko idea vaikutti minusta jotenkin äärimasokistiselta; tätä porukkaa viikko putkeen jossain teltassa?! Matkalla olisi tietysti ylitsepääsemättömiä vastoinkäymisiä - kännykät eivät toimisi, hiustenkuivaajaan ei saataisi sähköä .. ja mikä pahinta: ei kahviautomaattia!

Ellei palkka olisi juossut lomalla, olisin kyllä nakittanut jonkun muun tilalleni. Tati Moonika teki viisaasti ja jätti tulematta, pelkäsi kai, että känninen Pikkupomo alkaisi lääppiä tai jotain. Retken virallisissa esitteissä luki isolla "tutustutaan luontoon ja eletään yksinkertaisesti", tämä siis suomennettuna tarkoitti, että käydään kuusen alla kyykkypaskalla ja saadaan muurahaisia persukseen sammalesta, kuten PP asian pisti.

Päivä 1

Kesä alkoi olla parhaimmillaan (tai pahimmillaan), kun retken päivä viimein koitti. En tietenkään ollut unohtanut varustautua matkalle ja olinkin firman piikkiin hankkinut muutaman tarvevälineen lomanautinnon maksimoimiseksi (ja minimoimiseksi muiden osalta). Firman bussi kaartoi uljaasti pihaan ja noukki ryhmän mukaansa. Katselin jo nyt säälien porukkaa; suurimmalla osalla oli korkokenkiä ja muita retkeilyn ykkösvarusteita.

Sijoittauduimme PP:n kanssa bussin takaosaan, jonne ikävä kyllä kuulimme hyvin Pikkupomon mesoamisen eränkävijän taidoistaan. Kuuntelijoihin tuo roska tuntui uppoavan aivan täydellisesti ainakin ilmeistä päätellen. Menisiköhän edes paria päivää, että jätkä joutuisi syömään kehunsa?

PP palautti minut takaisin maan pinnalle tökkäämällä sormella kylkiluiden väliin.

- *Mitä otit mukaan?, hän kysyi.*

Olin nähnyt nähnyt PP:n heittävän melko ison säkin bussin tavaratilaan lähdetessä, ja tarkemmin ajateltuna hän tuskin otti kovinkaan paljoa retkeilyvarusteita. Otin tärkeän ilmeen ja vastasin Pikkupomon ääntä imitoiden:

- *Kokeneena eränkävijänä minäkin tiedän, että matkalle lähettäessä täytyy varustautua huolella .. ottamalla mukaan kaiken matkan epäonnistumisen kannalta oleellisen.*

PP:tä hymyilytti, vaikka hän yrittikin peitellä sitä ja vetää naamansa peruslukemille. Aika kului ja pysähdyimme lopulta huoltoasemalle, istuuduin PP:n kanssa nurkkapöytään.

- *Ihan mielenkiinnosta, miten sä muute päädyit sinne työkkärin koulutukseen silloin, kysyin.*

PP hörppäsi kahvia ja aloitti.

- *Yhteen perjantaina vitutti ihan helvetisti...*

- *Vain yhtenä?* - keskeytin hänet saaden pahan silmän.

- *No, joka tapauksessa heräsin siihen kun joku tuli tönimää, katoin ekana et se on joku jeesustelija mut se oli joku lippistyyppi. Mulla oli iha vitun paha olo ja se vaan kävi hakemassa mulle kahvii. Sittemmä oikein tiiä, mä vaan avauduin ja kerroin sille kaiken, se kuunteli vaan ja sano et kantsis pyrkii ilmasee koulutukseen et pääsis paperitehtaille. Ja siin se sit onkin.*

Jäin tuijottamaan tyhjää kahvikuppia miettien koko tilannetta; ja kuka sanoi, että elämä on seikkailu?

Bussi jatkoi matkaa ja valtasinme entiset paikkamme takaisin. PP kaivoi läppäriänsä esille ja viritin siihen laukusta kaivamani pattereilla toimivat matkakaiuttimet. Pian koko bussin takaosassa raikasi hilpeästi The Cure, jota PP:n koneen kovolta tuntuikin löytyvän aika lailla.

- *Kiva kone sulla, kommentoi PP:n stinkpadia.*

Koneen kanteen oli joku maalailut kohtuullisen tyylikkäästi kuvion; aivan kuin pala koneen kannesta olisi puuttunut ja piirilevyt olisivat näkyneet, alalaidassa oli graffitinomaisesti teksti "EVVK IT".

Hyvin monta tuntia myöhemmin bussi pysähtyi leirintäalueelle Rovaniemelle; paikan lähellä kulki silta joen yli. Ennustinkin jo, että ensimmäinen yö vietettäisiin kaupungissa, mutta olin kyllä odottanut ennemmin halpaa hotellia kuin leirintäaluetta.

- *Hehheh, nyt meillä onkin mahdollisuus harjoitella aidoissa leiriolosuhteissa ennen tosi koitosta, hehkutti Pikkupomo kuulutusjärjestelmän kautta.*

PP vilkaisi minuun kysyvästi ja nyökkäsin. Ainakaan minä en **TODELLAKAAN** aikunut nukkua taivasalla jossain hemmetin väsyneessä teltassa.

Kun teltat oli pystytetty, lähti väki tutustumaan Rovaniemen tarjontaan. Pyörimme hetken ympyrää ja löysimme alueelta korttipuhelimen. PP kaivoi taskustaan purkin vaseliinia ja levitteli sitä luurin kuulokeosaan.

- *Miten helvetissä sulla on purkki vaseliinia taskussa, tenttasin.*

Ei kommenttia. Kävelimme kauemmas pitäen näköetäisyyden puhelimeen. Lopulta

joku käveli ohi ja PP soitti siihen kännykällään. Seurasimme kuinka tyyppi painoi luurin korvalleen .. ja tipautti sen saman tien nostaen hirveän äläkän. Nauroimme katketaksemme. Joskus halvatkin temput ovat hauskoja.

Lähdimme pyörimään kaupungille, söimme pizzaa ja hetken mielihoiteesta menimme tanssimaan humppaa. Niin hauskaa minulla ei ole ollut aikoihin; yläasteella jouduin väkisin opettelemaan tanssimisen ja kun kukaan ei uskaltanut tanssia kanssani, joutui opettaja sitten tanssipariksi.

Illan edetessä juutuimme yömyöhään auki olevaan kapakkaan notkumaan. Ei siinä enää kumpikaan täysillä kulkenut, mutta PP yritti aloittaa keskustelua.

- *Tota.. öö...*

- *No kakista nyt ulos*, sanoin ja katsoin häntä silmiin saaden aikaan naurunrähäkän.

- *Hei.. iha tosissaan*, hän aloitti ja jatkoi: *tää on vähä vaikee sanoo mut tota .. mä pidän sinusta.*

En oikeastaan ollut niin yllättynyt kuin teeskentelin olevani, hän piti kyllä pokan ja juutuun vain tuijottamaan hänen vihreitä silmiään. Olin pistänyt jo kauan sitten merkille, että PP:n ollessa läsnä en tarvinnut EVVK:n tunnetta pysyäkseen pinnalla ja jotain tällaista olin sen kummemmin liioittelematta odottanut koko ikäni.

- *Niin minäkin sinusta.*

Otimme hotellihuoneen lopulta firman piikkiin. Huoneeseen päästyämme ajan kulku kiihtyi niin, että ruumiini ehti tajuntaa pidemmälle. Yksi asia johti toiseen, toinen kolmanteen, ja aamulla heräsin nakuna lattialta toinen jalka sängyn päätytölpässä kiinni käsiraudoilla. PP oksensi krapuloissaan ikkunasta ulos.

Päivä 2

Etsittyämme ensin käsirautojen avainta tuskallisen kauan keräsimme kampeemme ja häivyimme hotellista vähin äänin. Päivä oli jo mennyt pitkälle väen pakkaillessa telttojaan ja heitellessä rojujaan bussin kyytiin. Hyppäsimme kyytiin yrittäessäni pidätellä nauruani sihteeriporukan räjähtäneille olemuksille. Pikkupomokaan ei enää ainakaan aamutuimaan jaksanut puhua halaistua sanaa eränkännistä, todellinen huvi tulisikin kyllä olemaan vasta edessä päin.

Bussi lähti jälleen liikenteeseen ja suuntasi nyt pois päin kaupungista. Jonkin matkaa ajettuamme käännyimme todella rähjäisen näköiselle pikkutielle, jota tuntui vain riittävän ja riittävän. Paikoittain polku kävi ahtaaksi, linjurimme oikea sivupeilikin jäi sille matkalle. Lopulta polku muuttui pieneksi aukeaksi ja sen päässä oli mökki.

Kun aloimme lähestyä rakennusta, jouduin välittömästi korjaamaan definaatiota, mökki oli aika lievä ilmaisu tästä paikasta. Kyseessä oli pikemminkin täysikokoinen huvila, kolme jättimäistä kerrosta. Paikka näytti muutenkin loistokkaasti varustellulle, pihalla oli pumppukaivo ja koko talon kattoa peittävät aurinkopaneelit tuottivat sähköä.

Pikkupomo käski pystyttää teltat aukiolle samalla, kun hän itse käveli sisään rakennukseen. Minusta alkoi jotenkin tuntua siltä, että minä ja PP kyllä viettäisimme tämän 'loman' rakennuksen suojissa.

Loput päivästä kului telttoja viritellessä, koko porukka oli naurettavan uusavuttomia ja melkein neljäkymmentä ihmistä tavaamassa telttojen pystytysohjeita

oli kieltämättä hauskaa seurattavaa. Katselimme PP:n kanssa tilannetta kolmannen kerroksen parvekkeelta ja naureskelimme. Hiljaa olivat nyt nekin, joiden sankaripuheita olimme saaneet koko hemmetin matkan kuunnella. Päätimme tutkia rakennuksen sisustaa tarkemmin.

- *Mitä pohdit, kysyi PP jäätyäni katselemaan suurta portaikkoa.*
- *Sitä vaan mietin, kun Täti Moonika ei ole paikalla, niin hän ei myöskään osaa odottaa mitään pahempaa ylläriä. Tietysti hän olettaa, että palaamme virkistyneinä ja iloisina reissulta ja teemme töitä kuin hevonen seuraavan vuoden. Mutta ajattelepa jos koko reissusta tulee aivan täydellinen fiasko, kuka mahtaa kelvata syntipukiksi?*

Sain jo mielikuvan lynkkausporukasta köysineen ja talikoineen Täti Moonikan ovella, kun pääsisimme kotiin.

Ilta sujui kuitenkin melko pitkälle ohjelman mukaan, bussin tavaratilasta kaivettiin Pikkupomom järjestämät kalliit viinakset, joita porukka sitten naukkaili nuotion ääressä ja juorusivat keskenään.

Minä ja PP takavarikoimme pullon kallista viiniä ja painuimme kolmannen kerroksen terassille nauttimaan siitä ja seuraamaan alhaalla touhunnutta porukkaa.

Siinä samalla mietin koko operaation syvintä sielua; olimme ajaneet jonnekin erämaahan mahdollisimman kauaksi asutuksesta suuren mökin luokse ja nyt meidän piti majoittua teltoihin sen eteen?! Jotkut puolustelevat elämysmatkailua masokismilla ja minä masokismia elämysmatkailuna. Ja toden totta; elämysmatkailua tästä reissusta ei kyllä jäisi puuttumaan, jos se vain minusta oli kiinni.

Myöhään yöllä, kun kaikki olivat jo sammuneet tai muuten vain kiinnittäneet huomionsa muualle, lähdin tutkimaan hieman horjuen talon sähköjärjestelmää. Katsellessani paneeleita katolla totesin, että täällä täytyi olla joku massiivinen energiavarasto sekä ohjausjärjestelmä sille. Tarpeeksi harhailtuani latausjärjestelmän ohjauskeskus löytyikin ja tein siihen muutaman käytännön pikku muutoksen; nytpähän akut eivät enää latautuisi - odotettavissa oli sähköä vielä pariiksi päiväksi.

Minua alkoi väsyttää aika pahasti ja nukahdin lopulta lattialle. Yhtäkkiä huomasin tuijottavani jättikokoista Marco Bjuströmin naamaa! Se hymyili minulle ja iski silmää.

- *Mitä hittoa sä täällä teet, kysyin.*
- *Nami-nami, sanoi Marco.*
- *Hei, ihan totta!*
- *Nami-nami!*
- *HEI! MEE POIS MUN HALLUSINAATIOSTA!*
- *Nami-nami! Nami-nami!*

AAAAARRRRRG!

Päivä 3

Seuraava aamu alkoi synkkänä, koleana ja tihkusateisena. Nostin pääni hyvin varovasti, ettei se olisi räjähtänyt kappaleiksi. Tunsin hetken aikaa, että minulla olisi ollut haarniskapaita päälläni. En edes yritä arvuuttaa, mistä tuo idea tuli. Katsoin varovasti ympärilleni, makasin selälläni puisella lattialla. Kesti hetken bootata pääni jälleen työkuuntoon.

PP oli vielä tiukasti "[pp@girlx]\$ shutdown -h now" -tilassa läheisellä nahkasohvalla. Tökkäsin häntä ohimennen kostoksi kylkiluiden väliin ja lähdin tutkimaan muiden vointia PP:n juostessa äkkiä laattaamaan parvekkeen reunan yli

suoraan alla olevan epäonnisen päälle.

Väki alkoi pikkuhiljaa nousta krapuloistaan ihanan raikkaaseen, kylmään ja sateiseen aamuun. Tällä kertaa ilmeet pistivät kyllä sääilittävyydessä uudet ennätykset sitten Rovaniemen leirintäalueen. PP:kin sai lopulta kernelinsä käyntiin ja ilmaantui alas näyttäen merkittävästi vähemmän räjähtäneelle kuin muu yleisö.

Päivä ehti kulua pitkälle suurimman osan porukasta surressa krapulaansa. Minä sen sijaan valmistauduin operaation seuraavaan vaiheeseen. Olin pistänyt merkille, että bussissa oli puoliautomaattivaihteet; ohjaamossa siis oli vaihdekeppi, muttei kytkintä. Itse vaihdekeppi oli vain muutama mikrokytkin, jotka välittivät kepin asennon vaihteiston ohjauskoneelle. Kun ketään ei ollut näkyvissä, ujuttauduin bussin tavaratilaan ja etsin nuo johdot. Kaivoin taskustani sähköshokkiaseen ja mäjäytin sillä muutaman kerran tuohon tietokoneosaan. Näyttää siltä, että taidammekin viipyä täällä hieman pidempään.

Olin jo aikaisemmin todennut, että GSM ei kuulunut täällä, olimme kätevästi joka operaattorin katvealueilla ja lähimpään tunnettuunkin tiehen oli useamman tunnin ajomatka saatika sitten kävellen. Sillä välin PP kippasi kaiken löytämänsä suolan huvilan kaivoon, ei täällä kukaan janoon kuole, kaljaa on korikaupalla ja puhdasta vettäkin sataa taivaan täydeltä. Hyvä ylläri se on silti ensimmäiselle, joka koittaa.

Illalla taivas tippui lopultakin todenteolla niskaan ja puhkesi todella raju ukkosmyrsky. Porukka ryntäsi mökkiin turvaan, joskin minä ja PP varasimme itsellemme kokonaisen huoneen talosta. Hyvin tämä kämppä kuitenkin ihmisiä veti. Päivän vaihtuessa sähkölämmitys lopetti toimintansa kaiken muun elektronisen ohella, akut olivat loppuneet. PP:n nerokas idea jättää sähköliedet ym. täysille oli tuhonnut jäljellä olleen latauksen ennätysajassa. Hyvät naurut saimme myös, kun joku yritti juoda suoraan hanasta - kenties vedessä väärä aromi?

Porukka yöpyi aivan suosiolla rakennuksessa ja tilaa näytti riittävän. Naureskelimme aikamme päivän ahdistukselle kunnes sammuimme kummatkin PP:n kanssa yläkertaan, ja tällä kertaa Marco ei vainonnut minua unissa.

Päivä 4

Seuraava aamu alkoi valitettavan aurinkoisena. Suurin osa pihalle jääneistä teltoista oli nyt pitkin lähimaastoa, osa aluetta reunustaneissa puissa. Koska sähköäkään ei enää ollut, alettiin aamukahveja keittää sadevesitynnyristä otetulla vedellä. Kaikkien suureksi yllätykseksi 'joku' oli vahingossa jättänyt KAIKKI talosta löytyneet tulitikut pihalle sateeseen.

Ikävä kyllä, joku kaivoi esiin sytkärin, joten aamukahvit saatiin kiehumaan kaikesta huolimatta. Kellään ei ollut tosin hajuakaan miten kahvia keitetään nuotiossa mutta kovasti survoivat keitinpuruja pannuun, vettä perään ja tulille.

Pikkupomo ei ollut kuitenkaan aivan pihalla tapahtuneista, hänkin alkoi nähdä, miten pahasti koko reissu oli menossa käsille ja ilmoittikin, että jos kellään ei olisi mitään sitä vastaan, palaisimme suosiolla tänään takaisin kotiin.

Koko leiri oli purettu alle puolessa tunnissa, pari teltaa jäi puihin ja yläkerran portaisiin ilmestynyt laatta taisi jäädä siivoamatta. Majoituimme tällä kertaa bussikuskin taakse ja seurasimme huvittuneena reaktioita, kun hän käänsi virta-avaimesta. Koko bussin kojetaulu syttyi punaisista valoista kuin joulukuusi ja kuski kirosi tajutessaan vaihteiston olevan poissa pelistä.

Kuskin kerrottua asiasta bussiin syntyi syvä hiljaisuus ja tuntui, kuin lämpötila olisi laskenut pari astetta. Tuska tänne juuttumisesta kajasti monen kasvoilta.

Muutama yritti soittaa, mutta mikään operaattori ei ollut vaivautunut pystyttämään mastoa lähistölle.

Pikkupomo istui bussin rappusille ja tuijotti synkkänä metsän laita. Tungimme toisesta ovesta ulos ja kävelimme hänen eteensä.

- Tota kuule.. minä ja PP voitais kävellä takasin Rovaniemelle ja pyytää apua, siihen menee kyllä vähän aikaa.

Pikkupomon naama venähti.

- Tämä on juuri sitä uhrautuvaisuutta ja tiimipelaamista mistä tässä koko reissussa on kyse, minä kuitenkin johdan tätä reissua, joten on minun velvollisuuteni tulla mukaan.

- Kuules, minusta tuntuu että on parempi että pysyt vaan täällä ja pidät yleisen tunnelman niin ylhäällä kuin mahdollista.

Pikkupomo oli helposti puhuttu ympäri, koko ideani olisi mennyt käsille, jos hän olisi tuppautunut mukaan. Tuntia myöhemmin minä ja PP kävelimme kinttupolkua pitkin kohti kaupunkia. Epäilet kai mielenterveyttäni tässä vaiheessa mutta...

Kuten sanoin, olin varustautunut tälle matkalle. Parin kilometrin päässä kaivoin satelliittipuhelimen esille repusta. Tämä oli tietysti firman rahoilla hommattu, lasku tosin tulisi verkkodiagnostivälineestä. Ja tuntia myöhemmin olimmekin mukavasti auton kyydissä matkalla kohti Rovaniemeä.

Istuskellessamme PP:n kanssa herkullisen pizzan äärellä pohdimme, miten porukalla mahtoi aika metsässä kulua. Olin Pikkupomolle sanonut kävelymatkan vievän parisen päivää, eikä hän 'vanhana eränkävijänä' esittänyt mitään häiritseviä kysymyksiä, kuten miksen ottanut matkalle mukaan syötävää tai juotavaa.

Päivä 5

Heräsin jälleen hotellista siihen, että PP läpsi minua jollain naamaan. Päätimme lähteä tutustumaan Rovaniemen nähtävyyksiin, nappasin digitaalikameralla muutaman hyvän kuvan Jätkänkynttiläsillastakin muistoksi. Sitä voisi aina näyttää palaverissa, kun Tati Moonika seuraavan kerran alkaa puhua virkistävästä retkestä.

Sillä välin tunnelma metsässä alkoi käydä ankeaksi, auringonpaiste oli jäänyt yhteen päivään ja jääkylmä tuuli puhalsi jälleen tihkusateen kera. Kaikki olivat ahtautuneet sisälle ja yrittivät lämmitellä olohuoneessa takkatulen äärellä. Harmi vain, että takka oli lähinnä koristetarkoituksessa rakennettu eikä siitä ollut mitään todellista iloa. Sähkölämmityksen puuttuessa paikka oli todella kylmä.

Käytyämme PP:n kanssa läpi kaikki mahdolliset nähtävyydet soitin lopulta illalla hinauspalveluun ja järjestin muillekin kyydin takaisin Rovaniemelle. Harmi vain, että joutaisivat paikan päälle vasta huomenna.

- Jos mä joskus kuolen ennen sua, niin tulen kummittelemaan sua, sanoi PP äkisti katsoessamme televisiota hotellihuoneessa.

- Onko tuo uhkaus, naurahdin.

- Jep.

Päivä 6

Istuskelimme PP:n kanssa rautatieasemalla jäätelöä syöden, kun minibussisaattue

vihdoinkin pääsi maaliin. Olisimme räjähtäneet saman tien nauramaan, ellei Pikkupomon ilme olisi lähennellyt murhaavaa. Kaikessa hiljaisuudessa porukka purkautui busseista ja ahtautui rakasta kotikaupunkiamme kohti menevään junaan. Aika monella kuulosti olevan aika ikävä flunssa. Nappasin tulijoista digitaalikameralla muutaman kuvan; vihdoinkin uusi taustakuva koneelle.

Vetäydyimme PP:n kanssa ravintolavaunuun ja viimeiset muistikuvat olivat siitä, kuinka lauloimme jotain epämääräistä muun yleisön kanssa hädin tuskin pystyssä pysyen.

Kyllä matkailu avartaa.

17 .. Verkkojen sota

"Mikäli verkko toimii, älä koske siihen, ellei se ole jonkun muun"

Eksoottisen matkailun jälkeen Täti Moonika oli kaikkien selkäänpuukotuksen kohteena; hänellä oli luonnostaan taito onnistua välttelemään kaikki häneen kohdistuneet julkiset syytökset, mutta nyt koko osasto oli häntä vastaan.

Hän kutsui meidät loppupalaveriin aiheesta ja pyöri edessä iloisena ja säteilevänä - edes Pikkupomo ei jaksanut vetää tekohymylinjaansa. Minun ja PP:n tempaus sen sijaan oli täydellinen, puhuin välittömästi meille palkankorotukset ja bonukset. Toimiston väki piti meitä myös tilanteen todellisina sankareina, ja ilmaista sapuskaa, kakkukahvia sekä muuta pikkuhyvää jaettiin aina, kun näytimme naamamme tukikohdasta. Vähänpä tiesivät julmasta maailmasta ja EVVK:sta.

Suurin osa matkalle mukaan tulleista olivat nyt sairaslomalla flunssassa. Suureksi yllätykseksi Pikkupomo pääsi tekemään yllätysliikkeen, sillä vaikka olimmekin onnistuneet hankkiutumaan konsultista eroon, ei hänen "verkko on liian hidas" -projektinsa ollut vielä haudattu. Enemmän pontta projekti sai nyt, kun kukaan ei ollut paikalla ja koko järjestelmän pimeneminen kerroksesta saisi aikaan melko minimaalista vahinkoa.

Torstaina paikalle sitten ilmaantuivat firman ulkopuolelta palkatut verkkoasiantuntijat. En tiedä, oliko Pikkupomolla jo jotain epäilyksiä, sillä nämä tyypit eivät näyttäneet ensimmäisenä minun ja PP:n valtakunnassamme, vaan alkoivat asennustyöt heti sisään päästyään.

Aioin usuttaa PP:n jätkien kimppuun, mutta huumorin nimissä päätin lähteä tutkimaan asiaa henkilökohtaisesti. Tässä kerroksessa oli nyt kaikki verkkolaitteet matalana, pari firman jätkää repivät auki seinäpaneeleita.

- *Moi, mitäs asennatte*, sanoin yllättäen duunarit.

Sain vastaukseksi arvioivan vilkaisun ja...

- *Uudistetaan LAN-johdotusta*.

Ai miten terävää, siirsin itseni välittömästi idioottimoodiin ja aloin tentata.

- *Ai kuluuko ne tai jotain*, heitin yrittäen näyttää mahdollisimman hämmästyneelle. Jätkät vilkaisivat toisiaan ja toinen sanoi matalalla äänellä "idiootti".

- *Entiset olivat heikkolaatuisia, niissä tapahtui heijastuksia, CRC-virheitä ja sen sellaista*, vastasi toinen lopulta.

- *Öööh .. joo, vaikuttaa aika pahalta .. no, hyvä kun laitate kaiken kuntoon*, heitin ja häivyin paikalta nopeasti.

Pikkupomon projekti oli kyllä idealtaan hyvä, mutta hän korjasi todellakin jotain, mikä ei ollut rikki. Maine, kunnia ja palkankorotus mielessään hän varmaan ajatteli ottavansa kaiken kunnian tästä projektista firmassa ja minun puolestani hän todellakin saisi pitää sen.

Verkkojohdot, joita käytimme, olivat kallista tavaraa, eikä niiden uusimisesta vastaavanlaisella olisi mitään hyötyä, korkeintaan ongelmia muutaman asennusmokan takia. Katsellessani ikkunasta ulos huomasin suuren lavallisen verkkopiuhaa mukavilla pikku keloilla. Ja saman tien idea iski minuun; juoksin tukikohtaan ja matkalla samalla myös melkein PP:n nurin. Nappasin puhelimen käteen ja painoin pikavalintaa, jonka viereen oli kirjoitettu "NRI".

- *Haloo?* kuului väsynyt ääni tutulla aksentilla.
- *No mutta mitä meisseli*, heitin mahdollisimman tekopirteällä äänellä, pitkä hiljaisuus.
- *Se on kylläkin Screwdriver, mitä sinä olet vajaa?*

Tunsin kyllä Screwdriverin syvän vihan kaikkea pirteää kohtaan, joten en voinut olla heittämättä alkukommenttiani.

- *Kuule, mulla on keikka, saatte 40% jos suoritate.* Jälleen hiljaisuus.
- *Kerro?*

Selitin ideani yksityiskohdat hänelle. Lasti arvokasta priimatavaraksi luokiteltavaa verkkojohtoa katoaisi mystisesti yön aikana pihalta, ja samalla tilalle ilmestyisi hyvin saman näköinen lasti sekundatavaraa. Kadonnut lasti katoaisi pimeille markkinoille, minä korjaisin potin.

Sovin myös, että hoitaisin vartioinnin pois pelistä. Ja vartija istuikin autuaana koko yön valvontamonitorinsa äärellä; pihalla ei tapahtunut mitään. Pihan koirapartion talutushihna oli täysin käsittämättömällä tavalla haurastunut ja päästyään irti hurtat painattivat pitkin metsiä.

Kävellessäni seuraavana päivänä jälleen kohti taistelutannerta tutkin kaapelilastia. Nopealla silmäyksellä mitään eroa eiliseen ei ollut havaittavissa, mitä nyt pakkausmuoveihin oli ilmaantunut merkintä "NR!". Jätkät sitten jaksavat mainostaa itseään.

Useamman viikon asennusmiehet tekivät urakkaansa, kunnes koko talon kaikki piuhat olivat vaihdettu. En tiedä, mitä pussinsulkijoista tehtyä lankaa tilalle oli laitettu, mutta diagnostiikan mukaan koko verkon uudelleenlähetykset olivat nousseet reilut 25% entisestä uusien johtojen asentamisen jälkeen. Nopeuden lasku oli tuntuvaa ympäri taloa ja kun Pikkupomo oli tehnyt kaikille selväksi, että kyseessä on hänen ja vain hänen projektinsa, ei ole vaikea arvata, kenen tekohampaat olivat toimiston yleinen huumorin aihe; niitä kun alkoi löytyä taustakuvina, screensavereina ym.

Ja minä? Minä rikastuin.

18 .. Syksyn kirosävel

"Useimmat ihmiset ovat tyhmempiä kuin miltä näyttävät"

Kesä alkoi viimeinkin näyttää loppumisen merkkejä. Puut alkoivat kellastua, satoi jatkuvasti, oven takana ramppasi ties minkälaista rahan kerjääjää ja vastaavaa. Olen oppinut, että kun vihollisesi ovat pitkän aikaa hissukseen, on seuraava kohtaaminen yleensä astetta pahempi. Pääjehua tai hänen idioottilaumaansa ei ollut osunut vastaan pitkään aikaan ja ehdin jo elätellä toivoa, että olisivat ryömineet sen saman kiven alle, mistä olivat alunperin tulleetkin. Mutta aivan turha toivo.

Viimekertainen suunnitelmani oli sentään onnistunut, sillä kerrankin hänelläkin meni huonosti. Pääjehulla oli miellyttävä tapa reagoida kaikkeen yllättävään alkamalla riehua päättömästi, ja ensimmäisen selkkauksen jälkeen käveli ulos tyttöystävä ja päästyään oikein mehevään riitaan asuntofirman kanssa hän lensi myös pihalle kämpästään. Hän ei kuitenkaan osannut näyttää sormella yhtä syytä ongelmilleen, vielä.

Olimme PP:n kanssa perjantaiseen tapaan majoittuneet vakiojuottolaamme, kun Pääjehu ilmaantui paikalle, yksin. Istuskelimme nurkkapöydässä, joten hän ei nähnyt meitä, vaan käveli suoraan baaritiskille ja tilasi viinaa. Lasi toisensa perään upposi, kunnes hän sai lompakkonsa tyhjäksi. Sen jälkeen hän kääntyi ympäri ja alkoi etsiä sopivaa riitakumppania.

En pysty ymmärtämään mikä näitä heinähattuja oikein vaivaa! Jotenkin sopivat stereotypiaansa; joka ainoa kerta kun ottavat lärvit, pitää alkaa tapella jonkun kanssa. Ja kaiken lisäksi kanniskelevat vielä veitsiä ja puukkoja, jotka sitten voi odottaa löytävänsä selästään. Pääjehu horjui hieman ottaen tukea baaritiskistä, voin hyvin kuvitella mitä hänen päässään liikkui:

```
Pääjehu-OS v0.0.1-unstable
```

```
CPU Usage ..... 101%
Active processes ..... 0,5
Syst.. 41 50 7A
          20 77 61
                73 20 68
                          65 72 65 ..... Error
System status ..... Malfunction
```

```
Warning - You are drunk! Go pick a fight!
```

Siinä horjuessaan hän sai yllättäen katsekontaktin kanssani ja hetken ajan ainoa toimiva prosessi hänen päässään sai vihdoinkin sen verran suoritusaikaa että pystyi viemään toimintansa loppuun ja käski käydä kimppuun.

- JUMALAUTA JÄTKÄ NYT LÄHTI HENKI! hän huusi ja tempaisi esille ikävän kokoisen metsästyspuukon.

Tämä sai baariin eloa; ei ollut mitenkään harvinaista, että joku sivullinen sattui saamaan moran keuhkoonsa näissä välien selvittelyissä. Pöydissä olijat hyppivät karkuun ja syöksyivät pois alta Pääjehun alkaessa rynnä minua kohti. Vilkuilin sivuilleni, mutta näytti siltä, että olin jumissa tässä kulmapöydässä. Porukka huusi täyttä kurkkua kaatuneiden kaljojensa perään Pääjehun kaataessa pöytiä ohi mennessään. Hänen päästyä eteeni nojasin rajusti taaksepäin ja tönäisin pöytäni hänen päälleen.

Yllätyksekseni hän pääsi maasta turhankin nopeasti ylös ja hän alkoi huitoa

puukollaan. Pari ensimmäistä iskua onnistuin välttämättään, mutta yhdellä onnenkantamoisella hän osui minua kylkeen ikävästi ja paitani alkoi tahriintua vereen nopeasti. Nappasin maasta kaatuneen tuolin ja huitaisin sillä Pääjehua kaikin voimin. Tämä huusi tuskasta ja kaatui maahan pidellen nyt oikeaa kättään.

En ole koskaan pitänyt erityisemmin veren näkemisestä, saatikka sitten siitä, että sitä valui kyljestäni varsin ikävän viiltävän kivun seuralaisena. Minua alkoi pyörryttää ja kaaduin lopulta tuolien ja pöytien sekaan hirveällä rysäyksellä. Sahasin hetken aikaa tajunnan rajamailla, viimeiseksi muistoksi jääden ylleni kumartunut PP painamassa haavaani paidallaan.

Katselin sekavin ajatuksin hänen kasvojaan, nyt hänen normaalin välinpitämättömän ilmeensä tilalla oli syvä epätoivo. Olin miettinyt tätä jo aikaisemminkin, mutta olinkohan alkamassa rikkoa tuon tytön EVVK:ta samalla tavalla kuin hän rikkoi omaani.

Näin omituisia unia; vaihdoin välähdyksenomaisesti paikkaa ja näin hahmoja menneestä, kaikki puhuivat minulle mutten ymmärtänyt, mitä he sanoivat. Kaikki olivat kiihtyneitä ja halusivat kertoa minulle jotain. Seisoin hautajaisissa, mutten tiennyt, kuka oli kuollut. Omituinen tunne, olin surullinen.

Herätessäni päähäni koski sanoinkuvaamattomasti, raottaessani silmiäni näin PP:n huolestuneet kasvot, annoin katseen kiertää hitaasti ympäri huonetta ja lopulta takaisin PP:hen, olin sairaalassa ja nyt lepo-osastolla.

- *Enkai mä nyt sentään noin ruma ole*, heitin PP:lle ja sain aikaan pientä nykimistä hänen suupielissään.

Aika kului, en ollut niin huonossa kunnossa kuin tilanne oli alunperin näyttänyt. Kylkiluu oli suojannut sen kummemmilta vaurioilta, joten kun minut oli saatu tikattua takaisin läjään, sain lähteä.

Pääjehu oli ehtinyt kuitenkin askeleen edelle, hän teki minusta rikosilmoituksen ilkivallasta. Eihän siitä mitään tullut, tietysti minulla oli loistavat alibit ja kytät eivät jaksaneet sen kummemmin alkaa tenttaamaan.

Heti perään Pääjehu pääsi oikeuteen tapon yrityksestä. Juttu näytti hyvälle, paikalliset baarikärpäset dramatisoivat tapahtunutta loistavasti. Pääjehun porukat sen sijaan olivat hommanneet tälle hyvän asianajajan ja jätkä ilmoittautuikin saman tien mielentilatutkimuksiin.

Puolustuksen taktiikka toimi, Pääjehu kertoili kallonkutistajalle jänniä juttuja muumeista, teletapeista ja pyjamabanaaneista, saaden loppujenlopuksi kuusi kuukautta ehdollista. Minä en erityisemmin enää jaksaa arvostaa tämän maan oikeuslaitosta enkä ollut edes loppujen lopuksi yllättynyt, että hän pääsi hommasta pelkällä sormen heristyksellä.

Tämä on nyt toinen kerta kun joudun ottamaan oikeuden omiin käsiini, ja tämän jälkeen muisteltaisiin pahalla.

Minä olin palannut kuolleista.

19 .. Toisen reviirillä

a.k.a. EVMEVK

"Tekotäydellisen ihmisen voit tuhota tuhoamalla hänen elämäntähtänsä"

Vuoden tuskan paikka; vierailukäynti firman toiseen konttoriin, AARG! Jos paikka olisi jonkun asennetyypin tai EVVK-soturin ylläpitämä, olisimme voineet kieroilla ja juonia jotain mukavaa, mutta laitoksessa jonne vierailumme suuntautuu, on ATK-tuen johdossa mukava ja iloisen pirteä tekokaikkietävä wanna-b-Bjuström.

Tutustuimme tyyppiin jo aikaisemmin heidän johtonsa vieraillessa omalla laitoksellamme. Hän selitteli hetken aikaa, kuinka oli ihastunut NT-serveriin ja kuinka vastaili tukipuheluihin vielä omalla ajallaankin. Tuijotimme silloin häntä pitkään hiljaisina, jonka jälkeen otimme ja painuimme saman tien "tärkeälle asennuskeikalle" .. paikalliseen pizzeriaan. Siellä nimesimme tyyppin yhteisellä päätöksellä Hihhuliksi.

Käynnillään tämä oli antanut vielä Pikkupomolle oivia niksejä ja ideoita, joiden takia saimme kärsiä Pikkupomosta nenineen joka paikassa, kun pakon edessä jouduimme jotain tekemään. Vierailevan laitoksen Pikkupomoa vastaava taas oli informoinut miten iloisesti Hihhuli toi hänelle kahvit ja lehden joka aamu toimistoon ja Pikkupomomme alkoi odottaa meiltä samaa.

Viesti kuitenkin meni perille, kun PP niisti sanomalehteen ennen sen antamista Pikkupomolle ja kahvissa oli yleensä suolaa seassa.

Varasin matkalle mukaan kaikenlaista mukavaa ajanvietettä. Mielivehkeistäni oli verkontyrmääjä: RJ45-liitin, johon on viritetty perään 10000 voltin sähköshokkiase. Senkun napsauttaa liittimen paikalleen ja painaa nappia: puf! Mukana pidin tietenkin myös kaikkea vakiotavaraa, kuten vahvaa magneettia, pikaliimaa ja muuta yleishyödyllistä.

Ahtauduimme firman edustusautoon, 2-oviseen spagettikattilaan ja suuntasimme toiselle tehtaalle. Pikkupomo selitteli sekavia koko matkan ja jaksoi lässyttää siitä, kuinka toinen laitos sai kaikki määrärahat ja lisäbudjetit niin paljon helpommin. Selitys toimi niin hyvänä unilääkkeenä, että meinasin ajaa ojaan. Pitää kai kysyä, suostuisiko Pikkupomo visiitille niinä päivinä, kun uni ei meinaa tulla millään ja kertoisi hieman firman taloudesta. Pois se minusta.

Hihhuli tuli juoksujalkaa meitä vastaan ja toivotti tervetulleeksi hymysuin antaen meille samalla vierailijakortit. Nimeni oli kirjoitettu väärin kortissa, tuijotin sitä hetken myrtyneenä ja laitoin sen sitten väärin päin paitaani kiinni. Harmi, ettei ollut nyrkkirautoja mukana.

Paikan Pikkupomoa vastaava otti omamme hoitoonsa ja me PP:n kanssa kävelimme Hihhulin perässä tämän toimitiloihin. Hihhulin toimisto oli melko pelkistetty tapaus, yksi pöytä, jossa oli tietokone ja puhelin. Paikka ei tuntunut kodikkaalle; ei kuolinilmoituksia missään.

Pöydällä ollut puhelin soi ja Hihhuli ryyni innoissaan vastaamaan siihen. Hänen magneettiraitainen kulkukorttinsa osui silmiini. Kaivoin magneetin esille ja pyyhkäisin sillä kortin yli Hihhulin huomion ollessa kiinnittynyt soittajaan.

Hän jaksoi juoruta puhelimesta tuskallisen pitkään. Alkuperäinen ongelma kuulosti lähinnä solmuun menneeltä Outlookilta, mutta sen lisäksi, että hän sen kummemmin valittamatta jaksoi puhua koko uudelleenasetuksen läpi, hän neuvoi myös miten asentaa pari screensaveria ja muuta roskaa. Olin järkyttynyt.

Jatkoimme kierrosta markkinoinnin puolelle. Kävellessämme sanoin, että minun täytyisi käydä vesikissä ja katosin näkyvistä. Hieman harhailtuani törmäsin sähköpääkeskukseen ja korkkasin sen auki. Taittelin auki monitoimityökalun vyöltäni

ja tein johtohässäkkään pari uutta liitosta, minkä jälkeen löin kannen kiinni, vetäisin lukkoon vielä kerroksen pikaliimaa.

Sillä välin Hihhuli jututti PP:tä ja juotti tyttöön kahvia minkä ehti; PP ohimennen tosin kippasi kahvipannuun sekaan hieman risiiniöljyä kaadettuaan ensin itselleen ja kaatoi sen jälkeen vielä kupin Hihhulillekin. Saapuessani paikalle jatkoimme kierrosta.

Viitoin PP:tä häiritsemään Hihhulia hetkeksi ja tämä saikin pian luennon Windows NT:n ylivoimaisuudesta suunnilleen kaikessa mahdollisessa. Sillä välin sovelsin verkontyrmääjää ensimmäiseen vastaan osuneeseen verkkotökkeliin.

Mikä vempale johdon toisessa päässä oli ikinä ollutkaan, sai koko kerroksen verkon pimeäksi. Porukka alkoi tuskailla koneitaan ja lopulta Hihhulin kännykkä alkoi tulla soitoista. Hän yritti hetken setviä ongelmaa puhelimesta, mutta päätti sitten aivan suosiolla painua serverihuoneeseen.

Hihhuli käytti korttiaan tottuneesti lukijassa ja yritti avata oven, tuloksetta. Uusintayrityskään ei auttanut. Hän repi hetken kahvaa ja jäi sitten ihmettelemään korttiaan. Kännykkä soi jatkuvasti, samoin huoneen puhelin. Hihhuli alkoi näyttää tuskastuneelta ja viisasteli:

- No, ainakaan tämän huonommaksi tämä ei voi enää mennä.

Saman tien palohälytys alkoi ulvoa ja näytti kuin hänen optimisminsa olisi murtumassa. Väki alkoi juosta paniikissa ulos rakennuksesta. Oletimme kierroksen päättyneen ja kävelimme rauhallisesti ohi juoksevan väkijoukon seassa ulos.

Katselimme rakennusta pihalta, yhdestä kerroksesta puski savua ikkunoista, konttorin työntekijät juoksentelevat ympyrää pihalla ja paloautot olivat tulossa. Pikkupomokin oli viimein tullut ulos ja tuijotti näytelmää sivusta. Hetken aikaa näytti, että hänkin olisi nauttinut näystä; ettei hänkin olisi jo gonahtamassa kanssamme? Hihhuli juoksi lopulta ulos ja painui kyykypaskalle lähimpään pajuksoon.

Kävelimme autolle ja häivyimme vaivihkaa paikalta. Pikkupomo vilkuili meitä koko matkan takapenkiltä. Päästyämme takaisin konttorin pihalle hän ei lopulta voinut vastustaa kiusausta kysyä.

- Ja teillä ei varmaan ollut mitään tekemistä äskeisen kanssa?

- Pois se meistä, sanoi PP.

Kurvasin lopulta auton oman rakkaan (?) laitoksemme eteen. Pikkupomo näytti vastoin kaikkia odotuksia olevan yllättävänkin hilpeällä tuulella; hän sanoi, että hän ainakin aikoo lopettaa päivän siihen ja voisimme lähteä myös, jos siltä tuntui; miksei.

Mietiskelin hetken mitä tekisimme, kunnes päätin soittaa Ropelihatulle. Sovin tapaamisen samassa räkälässä, missä olin törmännyt PP:henkin ensimmäistä kertaa. Saapuessamme Ropelihattu oli jo ilmaantunut paikalle ja meinasi tipauttaa silmät päästään nähdessään minut PP:n kanssa.

- Te kaksi.. yhdessä? hän kysyi hämmästyksissään.

- EVVK x 2 = EVMEVK, tiedä se, vastasin.

Ilta kului kuten ensitapaaminenkin; Ropelihattu yritti epätoivoisesti aloittaa keskustelua, joskin tällä kertaa minä ja PP tuijotimme vain toisiamme. Lopulta PP poistui huussin puolelle.

- *Sä oot hullu jätkä, totesi Ropelihattu.*
- *Mitenniin?*
- *Koska toi on aivan hullu muija, viimeksi joku roomeo yritti kápälöidä sitä, selvisi vasta myöhemmin, että jätkältä murtui nenä, yksi kylkiluu ja isyysslisästäkin on turha haaveilla.*
- *Mistäs tiedät etten nauti sellaisesta?*

Ropelihattu katsoi minuun oudolla ilmeellä. Lopulta PP:kin palasi pöytään.

- *Tiedä mun sanoneen, että sä oot outo jätkä ja niin on tuokin naiseläjä, totesi Ropelihattu nyökäten PP:hen. Aivan kuin olisin ollut havaitsevinani kateutta hänen äänessään.*
- *Tiedä mun sanoneen, että PP tykkää levittää pikaliimaa räkälöiden penkeille, kuittasin.*
- *HEI! MITÄ VIT..*

Kävelimme pokkana ulos jättäen Ropelihatun pohtimaan tilannetta tarkemmin. Läheisen amiksen pihalla oli jotain porukkaa ryyppäämässä ja kävellessämme ohi kuului pihalta huuto.

- *Vitun nörähuora!*

Käännyin katsomaan pihalle päin, mutten tuntenut tyttöporukasta ketään. PP sen sijaan meni vakavan näköiseksi.

- *Tuttujako? kysyin.*
- *Noi paskat oli mun kimpussa koko yläasteen.*

PP käveli aivan pokkana huutelijan luokse, jolloin metelöinti loppui, PP kun sattui olemaan nyt melkein päätä pidempi ja muutenkin rotevampi kuin päätä aukonut idiotti. Pitkä hiljaisuus vallitsi, joten PP kääntyi ympäri lähteäkseen ja silloin se kuului jälleen.

- *Nörde!*

PP katsoi maahan, veti syvään henkeä ja napautti luuvitosella tuon sanonutta niin kovaa, että tyyppi tipahti suoraan nokkospusikkoon aidalta jonka päällä oli istunut.

- *Tuntuuko paremmalle, kysyin PP:ltä hänen tullessaan takaisin.*
- *Vittu vähän rupee vituttaan tollaset kusipäät.*
- *Tuntuuko nyt paremmalle?*
- *Joo.*

Yksi päivä pelastettu, vaihteeksi.

EVMEVK = Ei Vois Mitenkään Enää Vähempää Kiinnostaa.

20 .. HaXxX0rrr?!?!

"Tappakaa kaikki 13v wanna-b-iilaitit"

Heräsin PP:n kämpän lattialta joskus aamuyön tunneilla. Tuijotin hänen hyllynsä päällä ollutta suurta sulkakynää hetken. PP:llä oli lemmikkinä lisko; sellainen järkyttävän iso musta-keltainen otus. Muistan, kun hän selitti liskostaan, se oli myrkyllinen ja rauhoitettu laji. En viitsinyt kysyä, miten se oli hänelle päätynyt. Sellaista ei kai lienyt muita tässä maassa, lajiltaan se oli kuulemma Heloderma suspectum, kuten PP siitä silmät kiiluen selitti. Parhailtaan otus oli käpertynyt keräksi mahani päälle, nakkasin sen sohvalle ja nousin istumaan.

Istuessani keittiössä vielä horroksessa pahojen asioiden vaistoni iski välittömästi peliin, jotain oli varmasti pielessä. Kunhan PP oli saanut vaatetta päälle, suuntasimme kohti taistelutannerta huomattavasti ennen aamuseitsemää.

PP paineli kahvia meille automaatista ja minä potkin koneemme hereille. Meinasin ensin tukehtua kahviin, sitten tippua tuolilta nähdessäni turvallisuuslogit - yksi toimiston koneista (jotka siis olivat aina päällä) oli portscannannut läpi kaikki muut käynnissä olevat koneet, myös omani.

Kylmä hiki nousi välittömästi pintaan - ei kai vaan..? Selasin logia läpi päätäni pyöritellen. Kyseisestä koneesta oli yritetty arvata tuhansia kertoja rootin salasanaa. Harmi vain yrittäjän kannalta sillä käyttämäni salasanat eivät ikinä perustu mihinkään sanakirjojen sanoihin, tällä kertaa salasanani oli oman syntymäaikani ja PP:n syntymäajan erotus, alussa omat nimikirjaimeni, lopussa PP:n. Ei mitenkään originaalia, mutta toimivaa.

Joka tapauksessa melkein itketti nähdä, miten monen käyttäjän salasanan tyyppi oli loppujen lopuksi saanut selville käyttämällä 1500 yleisimmän sanan listaa. Aamun jatkuessa paska osui tuulettimeen: soittoja alkoi virrata kiihtyvään tahtiin, kunnes PP lopulta kiskoi puhelimen seinästä. Suurin osa ihmisten töistä oli vain kylmästi siivottu pois, osaan oli lisätty jotain 'humoristisia' kommentteja. Tämä olisi ollut hauskaa, jos minä olisin sen tehnyt, mutta en olisi tehnyt sitä aikoessani juuri kinuta lisää liksaa pikku terroristi-iskumme jälkeen.

Kaivelin hyllystä tuskastuneena vanhimmat mahdolliset nauhat ja aloimme palauttaa backuppeja. Pikkupomo tuli koputtelemaan oveen ja päästin hänet lopulta sisälle. Hän jäi seuraamaan nauhurin kanssa pelleilyä. Pitäisi kai investoida johonkin kovalevylliseen ratkaisuun.

Seurattuaan aikansa Pikkupomo alkoi tentata, miten tämä oli ylipäätänsä mahdollista. 'Muistin' yllättäen tärkeän asennuksen ja painuin kahvioon norkoilemaan.

Sillä välin PP selitti aivan pokkana roskaa firman tietoturvallisuudesta ja onnistuikin puhumaan nimen alle tyhjään tilauskaavakkeeseen. Palattuani pohdimme hetken mitä meiltä vielä puuttuisi, tilasin omaan koneeseeni 28" monitorin, PP taas tilasi 16-kanavaisen videokaappauskortin; hyvä valinta ajatellen hänen omia nauhoituksiaan.

Tutkin aikani tilannetta logeista ja selvitin, miten tempaus oli tehty. Kyseessä olleelle koneelle oli joku lähettänyt mailissa BackOrificen muokatun version, joka meni liput liehuen läpi virustutkasta. Nauhojen vaihtelun välissä otin ja naputtelin gateway-koneeseen softan, joka sai ulkopuolisista katsottuna näyttämään, että jokaisessa toimiston koneessa olisi BackOrifice ja se myös 'toimisi', ainakin yrittäjän näkökulmasta, vaikka todellisuudessa softa vain loggasi yritykset ja näytti väärää tietoa yrittäjälle.

Pikkupomo teki asiasta hirveällä melulla rikosilmoituksen, mutta siitä ei juurikaan mitään seurannut. Muistan vielä ajat, kun Miliisi-TV:ssä hehkutettiin "nettipoliisia" ja näytettiin paria uniformuista henkilöä kirjoittelemassa Googlen hakuun "warez porn" ja mailailevan uhkauksia löytyneiden sivujen ylläpitäjille. Sillä välin poliisin muuta budjettia leikattiin ja oikeat rikolliset, raiskaajat, murhaajat ja ryöstäjät juoksivat pippelit pitkällään pitkin kaupunkia. Ja sitten joku kysyy, mitä vikaa oikeuslaitoksessa on?

MINUN verkossani mikään wanna-b-HaXxX0r ei kuitenkaan rällätä ja minusta alkoi tuntua yhä vahvemmin sille, että jollekulle pitäisi opettaa hieman tapoja. PP:n taistellessa nauhojen kanssa aloin selvittää millaisesta tapauksesta oikein oli kyse. Päätin kokeilla helpointa ensin, tracerouuttasin tyyppi IP:n. Se ei ollut firewallin, IP maskin tai proxyn perässä vaan paikallisen pikkufirman toimittama WaveLAN (joka oli tuotemerkki alueella toimivalle WLAN-ISP:lle).

Kaiken kukkuraksi tyyppi ei ollut edes älynnyt katkaista yhteyttään, tai sitten hänellä oli käytössään kiinteä IP, joten mikään järjen riemuvoitto ei ollut kyseessä. Mielenkiintoinen huomio oli se, että tyyppi oli vieläpä samassa kaupungissa ja kaivoin esille kartan WaveLANin toiminta-alueesta, joka kuten muistinkin, ei ollut järin iso.

WLAN ei ollut kovin vanha asia täällä, vuosien odotuksen jälkeen paikalle oli joku firma vihdoinkin antenninsa pystyttänyt; iskin aivan pokkana firman asiakastietoihin ja pian minulla oli lista niistä, joilla yhteys oli. Harmi, että heidän loginsa olivat asiakastietoja paremmin suojattu, muuten olisin kaivanut suoraan katuosoitteen IP:lle.

Puhelin on jännä vempele. Kun puhut täysin vieraan ihmisen kanssa, voit helposti olla kuka haluat, kunhan vain vastapuolella ei ole syytä uskoa toisin. Pistin social engineering-taitoni testiin ja soitin jokaisen saamani numeron läpi. Sanoin olevani Mikro Polls-nimisestä firmasta ja lupasin kuukauden ilmaista netin käyttöä, jos suostuisivat haastatteluun.

Tenttasin sitten kylmästi läpi, kuka talossa nettiä käytti ja suunnilleen minkä taseisia käyttäjät olivat. Lopulta minulla oli kolme nimeä, nyt vain täytyisi tutkia kuka oli kyseessä. Kotikoneeni on varustettu tällaista hommaa varten paremmin, joten lusmuilimme loppupäivän PP:n kanssa saatuaamme ensin muutaman konttorirotan vaihtelevaan nauhoja.

Päästyäni kotiin, oli ylös ottamani IP kadonnut verkosta, tyyppillä siis oli dynaaminen osoite ja ilmeisesti huono keli oli pätkäissyt yhteyden. Se olisikin ollut liian helppoa. PP oli majoittunut löhötuoliin keittiöön ja puuhasi jotain, lopulta jäin vain tuijottamaan häntä.

- Hei, mitäs sä oikein puuhaat?

- Kudon sukkaa, vastasi PP ja jatkoi television kauko-ohjaimeni sisusten sorkkimista kannettavalla kaasukolvillani.

Kaksi ensimmäistä nimeä sopivat massapeeloen yleistyksen enemmän kuin hyvin; Kissin tsätti, ICQ ja Demin web board. Vedin nimet yli. Viimeinen sen sijaan näytti mielenkiintoiselta: tämä tyyppi roikkui IRCissä kaikilla pentueliittikanavilla. Suurin osa kanavista oli invite-onlyjä, mutta vastaan osui sopivan reikäinen Eggdrop, joka roikkui kaikilla näillä kanavilla ja vain minuutteja myöhemmin seurasin keskustelua botista käsin.

Illan keskustelu oli juuri alkamassa ja #HaXxX0rs.fi-kanavalle alkoi kerääntyä porukkaa. Eivätkä tietenkään moiset amatööriit voineet olla aloittamatta 'kuka on haxx0r01nu7 eniten' -kisaa ja siinä se sitten loppujen lopuksi tuli; seuraamani

tyyppi möläytti kanavalle pistäneensä BackOrificen paperitehtaan koneisiin ja saaneensa rootin oikat.

Okei, nostan hattua yritteliäisyydelle, mutta rootin oikat jäivät kyllä kauas. Botilla kun oli opit, deoppasin kaikki kanavilla olijat ja potkin pellolle. Ennen kuin heitin yhteyden poikki, vaihdoin vielä botista salasanan. Jätkä oli käynyt laittamassa IRC-galleriaan kuvansa, joten tiesimpähän vielä, minkä näköistä jätkää etsiä ilman öistä kiikarointioperaatiota.

Jaksoimme odotella seuraavaan perjantaihin saakka, kunnes onnettomat pentujuopot lähtivät taas hillumaan tämän säälittävän paskakaupungin keskustaan romuautoineen. Lähdimme PP:n kanssa kävelemään keskustaan pentujen yleisimmille mellastusalueille. Siinä kävellessämme vastaan osui joku jengi, joka koki tarpeelliseksi pysäyttää meidät.

- *Hyvät tissit*, kommentoi jengin johtaja PP:tä, joka otti välittömästi iloisen ja säteilevän ilmeen. Se tiesi pahaa.

Mietinkin, mitä Ropelihattu selitti siitä jätkästä murtuneen nenän kanssa, mutta ennen kuin ehdin edes ajatella asiaa pidemmälle, nappasi PP tätä ensin nyrkillä päin näköä niin, että rusahti, potkaisi sen jälkeen koko massallaan tätä kylkeen ja kun jätkä viimein oli maassa, potkaisi munille. Oikeastaan tuo näytti pahalle. Muu jengi väisti jatkaessamme matkaa. Rehellisesti sanottuna pidän tytöistä, joilla on .. ööh .. munaa (tai mitä nyt naisilla sitten onkaan?) ottaa pää silmästä.

Paikallistimme lopulta tyyppin. Tämä pieni paska liikkui kahden kaverinsa kanssa ostettuaan ensin joltain hämärätyypiltä juomiset. Läheisen metsän laidassa oli nuotiopaikka, johon pennut useimmiten kokoontuivat juomaan ja seurasimmekin, kuinka porukka pullokassit kilisten suuntasin kohti metsän laitaa.

Kävelimme perässä ja päästyämme varjoihin vetäisimme kommandopipot päähän. Yllätimme porukan kävelemällä viileästi eteen ja tartuin pikku haxx0r1amme kurkusta kiinni. Muut perääntyivät hieman, eivät oikein tienneet mitä tehdä, kunnes PP vetäisi takkinsa alta esiin järeän pistoolin, teki latausliikkeen ja totesi varsin kylmällä äänellä:

- *Voisitteko ystävällisesti poistua?*

Tyyppit eivät tarvinneet toista kehotusta; pullokassit tippuivat siihen paikkaan ja he painattivat minkä jaloistaan pääsivät pois metsiköstä. Nostin pennun puuta vasten.

- *Vitun hullu!* hän kähisi.

- *Hullu? Tiedätkös poju, mitä olet tehnyt?* heitin kunnan mafioso-aksentilla.

- *Vittu mä mitään oo sulle tehny!* hän jatkoi.

- *Sä olet jo kuollut, joten voin kertoakin - sinä murtauduit pyörittämämme pikku peitefirman tietoihin ja nyt emme voi olla enää varmoja siitä etteivät viranomaiset olisi perässäme.*

PP kaivoi taskulampun ja osoitti sillä päin pennun naamaa, joka alkoi mennä aika vakavaksi onnistuttuaan yhdistämään pikku tempauksensa tilanteeseen.

- *Vittu varmana en kertos ikinä mitään kyttille!* hän selitti ääni väristen.

- *Ja siitä me emme voi olla varmoja. Siksi pomomme päättivät että tarvitsemme varoittavan esimerkin ja se on sinun irti leikattu pääsi sopivan keihään nenässä.*

Tyyppin ilme oli niin järkyttynyt, että sain purra kieleeni etten revennyt siihen paikkaan. PP tempaisi esiin metsästyspuukon ja näytti 'kurkku poikki' -eleen. Kurkottaessani veistä PP:ltä olin horjahtavinani ja tiputin pennun maahan. Tämä tajusi hetkensä tulleen ja lähti painattamaan kura pöllyten, minkä jaloistaan pääsi.

- *Voit juosta, mutta mafia löytää sinut aina!* huusin perään.

Kun pentu oli reilusti kuulomatkan päässä repesimme nauramaan.

- *Mistä sä ton aseiden repäsit,* kysyin PP:ltä.

- *Tää on tällänen aidon näkönen muovikuula-ase, näitä myytiin Kouvolan Prismassa,* selitti PP ja ampui yhden kuulun viereiseen puuhun.

Korjasimme pentujen juomiset talteen ja kävelimme PP:n kämpille. Tuijotin hetken pöydälle, jossa kaiken rojun seasta silmiini osui yksinäinen shakkinappula; torni. Rohahdin sohvalle ja huomasin tuijottavani silmästä silmään hänen liskoaan. Se oli itse asiassa söötin näköinen otus.

- *Hei, mikä ton otuksen nimi on?*

- *Hanna.*

Kävin seuraavalla viikolla kävelemässä pennun talon ohitse. WLAN-antenni oli mystisesti kadonnut talon katolta, ilmeisesti Internetin multimediasseikkailut olivat menettäneet hohtonsa. Oikeastaan ihan hyvä, koska ryyppääminen onkin paljon parempi harrastus.

Ääh, kuolema on ihan liian hyvä näille.

21 .. Depressio

"Maailma on PERSEESTÄ"

Depressiokauden alku. Väsyminen ja kyllästyminen kaikkeen vievät sen vähäisenkin energian, joka pitää ajatukset läjässä; henkinen olotila heijastuu suoraan fyysiseen kuntoon hirveänä väsymyksenä. Nämä kaudet ovat mustia aikoja. Elättelen toivoa, että edes joku .. **JOKU** .. itkisi minun perääni kun olen kuollut. Lähimenneisyydessä olen kuitenkin alkanut uskoa, että PP voisi välittää oikeasti.

EVVK:n tunne pysyttelee depressiokauden alussa tiukasti poissa - aivan kuin hännätäkseen. Se on kuin krapula sen kaiken aiheutetun pahan mielen ja ahdistuksen jälkeen. Kaikelta tippuu pohja, kaikki toimintani näyttää niin pirun lapselliselle ja typerälle. Koko helvetin IT-ala on paskaa, täynnä itsestään liikoja luulevia idiootteja, jotka paperit liehuen luulevat voivansa tehdä, mitä lystäävät vain, koska on tullut käytyä läpi muutama säälittävä alan laitos. Trendi on: mitä enemmän paskaa pystyt puhumaan, sitä suuremman fanikunnan saat ja sinulle vain maksetaan enemmän ja enemmän. Hyvänä esimerkkinä vaikka tiedät-kyllä-kuka ATK-kirjojen kirjoittaja.

Saatuani tyyppin mieleen yritin epätoivoisesti kumota oloa pohtimalla, miten vaikeaa olisi saada laki softien online-helppien lätkimisestä suoraan valmiiksi kirjaksi. Tarkemmin pohdittuna, tällaisia tyyppejä vastaan pitäisi saada laki, sopiva rangaistus voisi olla julkinen ruoskinta .. PC:n virtajohdolla .. toinen pää seinässä.

Jäin tuijottamaan koneen kellon sekuntinäyttöä, kello oli tulossa kymmenen .. aamulla. Ajatukset harhailivat rajusti, pitäisiköhän raahautua töihin.. tai jotain. Tai sitten vaan mennä räkälään ja vetää perseet olalle? Oikeastaan ihan yksi ja sama, tuskin kukaan jaksaa oikeasti välittää, kuuntelenko jotain itkupuheluita helvetin luusereilta, joita ei edes oikeasti kiinnosta tehdä mitä sitten tekevätkään. Ei kai?

Astuin kaljapullo kädessä ovesta rappukäytävään ja potkaisin oven kiinni tuskissani.

- *Nyt loppu se ovien paukuttelu!* kuului naapurin oven takaa.

- *Vitun homo hiljaa!* huusin ja heitin kaljapullon pihalle päästyäni tyyppin ikkunasta sisään.

Raahustin lopulta firmalle, toivoin kaikesta sydämestäni, että PP:n näkeminen voisi auttaa tätä oloa, hänellä kun tuntui olevan aivan uskomattoman hyvä vaikutus minuun. En ehtinyt edes kaivaa magneetikorttiani esille, kun vartija jo avasi oven, Torspo oli opettanut väkensä hyvin.

- *Ei helvetti mille säkin näytät, huono aamu?* kommentoi vartija naureskellen.

- *Haista ite*, tuhaudin vastaukseksi ja potkaisin turhan hitaasti aukeamaan alkaneen automaattioven melkein saranoiltaan.

Tukikohdassa PP löhösi koneensa äärellä luuri pöydällä ja kääntyi katsomaan minua pamautettuani oven kiinni.

- *Iloisen pirteää huomenta sullekin*, hän sanoi.

Olisin heittänyt häntä jollain, mutta olotila ei sallinut kuin tippua tuolille ja hamuta kahvikuppia pöydältä. Kahvikupista tulikin mieleeni ensimmäinen muisto horrostilassa; aikanaan alueen pennut olivat sahanneet kotonani, opetin yhdelle, kuinka tärkeää oli heti aamutuimaan kaataa itselleen kuppi kahvia, odotella kunnes se jäähtyi ja juoda se sitten. Poika-ressu otti asian todesta ja jaksoi hehkuttaa sitä kavereilleenkin vielä pitkän aikaa. Nyt kun tarkemmin muistelen, jätkän nick IRCissä

taisi olla Deepblue.

- Katos tätä, sanoi PP heittäen minulle videon ja tipauttaen minut pois ajatuksistani.

Kaivelin playerin esille ja pistin pätkän pyörimään. PP:llä oli yleensä joko täysin mauttomia tai sitten noloja otoksia levyllään.

Ja kylmäksi ei jättänyt video taaskaan. Kuva oli firman etupihalta, jossa Torspon määräämä vartija pyöri tylsänä koiransa kanssa. Jätkä pysähtyi lopulta röökille aivan kameran eteen ja koira sitten tyypin huomaamatta otti ja väänsi siihen mojovat paskat. Röökinsä jälkeen vartija lähti jatkamaan kierrostaan, liukastuen komeasti miinoitteeseen ja kaatuen sitten selälleen sen päälle.

- *Tiedätkö, tyttö, sä jaksat ihan oikeasti minua pinnalla, totesin PP:lle.*

- *Tiedän, hän vastasi, tiedän.*

Ja tuo vastaus oli halimisen arvoinen.

22 .. Täällä puhuu Jumalasi

a.k.a. BOFH

"Ne jotka kulkevat reunalla, on helppo tönäistä alas"

Pääjehu oli ollut jälleen turhan pitkän aikaa hissukseen. Nyt kun kerran olin vauhtiin pääsemässä, minulla ei ollut aikomustakaan kääntää enää toista poskea ja odottaa iskua, vaan lyödä itse vyön alle niin, että tuntui. Istuskellessani kämpässäni illalla yksin tuijotin vain puolillaan olevaa kahvimukiani ja elin uudestaan menneitä aikoja; aikoja jolloin minusta tehtiin se, mikä olen nyt.

Edellisestä kohtaamisesta oli kulunut sen verran aikaa, etten uskonut enää syyttävän sormen osoittavan ensimmäisenä minua, jos jotain hämää tapahtuisi. Tässä olemattoman kokoisessa kaupungin tekosyyssä oli puolensa, täällä kaikki tuntuivat tietävän toistensa asiat ja puhuvan niistä muille selän takana niin paljon kuin ehtivät. Itse vihaan normaaleissa olosuhteissa tätä juoruamista, mutta nyt silläkin oli kääntöpuolensa, sillä aivan minimaalisella vaivalla sain kuulla kaiken Pääjehusta mitä halusin.

Hän olikin kaupungin numero yksi puheenaihe, sillä juttujen mukaan hänellä tuntui olevan kone käynnissä mutta näppis irti; moottori päällä muttei ketään ratissa. Siis suoraan sanottuna valmiina pehmustettuun huoneeseen. Päästyäni kotiin minut valtasi aivan uskomaton hyvän tuulen puuska; jokainen tuon paskiaisen sielusta irrotettu pala korjasi oloani pitkäksi aikaa.

Juttu kertoi, että hän oli tullut vainoharhaiseksi, veti aineita sekaisin ja näki häntä vastaan suunniteltuja salaliittoja kaikkialla. Pohdimme asiaa jokusen päivän PP:n kanssa, kunnes lopulta päätimme antaa tyyppille viimeisen tönäisyn järjissään olevien maailman laidalta. Ja siltä matkalta ei palata.

Tyyppi lähti hillumaan keskustaan lähes päivittäin, rahaa hänellä ei enää ollut, asuntokin oli jo sossun puolesta. Seurasimme läheisestä metsiköstä, kuinka tyyppi jo valmiiksi horjuen käveli pois asutusalueelta ja kävelimme suoraan sisälle. Avaintaan hän säilytti postiluukussa, pelkäsi kai, että joku voisi sen häneltä napata taskusta.

Iskimme lopulta lähes kaikkeen elektroniikkaan mitä löysimme, puhelimeen, televisioon, mikroaaltouuniin, leivänpaahtimeen, valokatkaisijoihin ja niin eteenpäin. Reilussa puolessa tunnissa operaatio oli valmis ja häivyimme vähin äänin.

Ja nyt jätkä .. sä olet sodassa mun kanssa.

Pidimme asuntoa silmällä, kunnes omistaja viimein saapui paikalle. Kaivoin esille hämäräpuuhia varten hommaamani kännykän ja soitin tyyppin kotipuhelimeen.

- Öö.. *haloo*, kului vastaus.
- *Saatana haluaa sinut*, sanoin matalalla äänellä. Hetken hiljaisuus.
- *Ai täh? mitä vittua*, heitti Pääjehu ollen vähän turhan kännissä tähän operaatioon.
- *Saatana hakee sinut*, jatkoin ja löin puhelun poikki.

Kaivelin taskustani kauko-ohjaimen ja painoin yhtä sen napeista, koko asunnosta pimeni valot. Odottelin aikani, kunnes tyyppi ehti hapuilla pimeässä valokytkintä ja sai valot uudestaan päälle. Soitin uudestaan.

- *Haloo? Kuka siel on?* kuului nyt hieman hermostunut ääni.
- *Sinä joudut helvettiin*, sanoin ja löin luurin kiinni.

Paria päivää myöhemmin kirjoittelin hänelle kirjeen. Selitin kirjeessä, että toimin valtion huippusalaisen tiedustelupalvelun nimissä ja että kyseinen laitos salaili suurta

totuutta, jonka julkitulemisen estämiseksi kaikki laitoksen olemassaolosta arvuuttelevatkin saattoivat vain kadota.

Seurasin kiikareilla kuinka tyyppi tavaili kirjettä pitkään oudolla ilmeellä. Mutta eihän sitä nyt noin helpolla vanhaa vihollista voinut päästää. Seuraavaksi kun vuorossa oli puhelinterrorismia.

Pääjehu jatkoi aineiden vetämistä ja lueskeli nyt kirjettänsä päivittäin. Olin virittänyt hänen puhelimensa niin, että pystyin puhumaan oikean soittajan sijaan, mutta Pääjehun omat jutut menivät kuitenkin oikealle soittajalle. Hänelle harvemmin soiteltiin, mutta kerran pääsin väliin oikein kunnolla, työkkäristä soittivat työpaikkaa hänelle läheisen kaatopaikan valvojana, selitin puhujan päälle, kuinka hänelle olisi tilaa helvetissä.

- *VITUN HULLU JÄTÄ MUT RAUHAAN!* huusi Pääjehu ja löi luurin kiinni.

Ilmeisesti työpaikka jäi ainakin sillä kerralla saamatta. Hän alkoi mennä päivä päivältä huonompaan kuntoon, raskaan ryyppäämisen ja muidenkin aineiden jälkeen hän alkoi ottaa asiat yhä vakavammin. Kävimme eräänä iltana hakemassa kirjeen pois ja tein uuden soiton, sanoin olevani kirjeen lähettäjä ja että hänen ei kannattaisi enää uskoa keneenkään hänen ovelleen tulevaan.

Pääjehu alkoi ostaa aseita; veitsiä, puukkoja, varsijousen, jopa pari pistoolia pimeiltä markkinoilta. Soitin lopulta poliisin nimettömään vihjepuhelimeen vaarallisesta hullusta ja jäin seuraamaan tapahtunutta. Eräänä iltana poliisit sitten kurvasivat pihaan ja menivät ovelle. Pääjehu oli katsomassa televisiota, enkä voinut olla puuttumatta lähetykseen.

- *Nyt ne hakee sut!* kuului televisiosta yllättäen, samalla ovikello soi.

Hetken aikaa hän tuijotti ovea, nappasi sitten veitsen käteen ja avasi. Seurasin mielenkiinnolla, kuinka huitova ja rimpuileva Pääjehu raahattiin poliisiautoon tämän huutaessa salaliitoista ja salaisesta valtion tiedustelupalvelusta.

Soitin myöhemmin hänelle sairaalaan, mutta myllyyn ei tarvittu enää vettä, hän selitti minulle pitkän litanian suuresta salaliitosta totuutta vastaan ja löi luurin kiinni.

Oikeus ei ehkä tapahtunut, kohtuus kylläkin.

23 .. Ensilumi

"Ensilumi, pyhän kaunis, toista minun nimeni. Julista minut valloittajaksi, käyttäjien päänsärkyksi. Minä en mene koskaan pois"

Ensilumen satamisella on ollut minuun jo pitkään erikoinen vaikutus; se muistuttaa minua siitä, miten paljon vihaan koko talvikautta. En voi ymmärtää, millainen masokisti on alunperinkin jäänyt tänne asumaan, kun maailmassa on vielä niin paljon sademetsää hakattavaksi.

Ensilumi tuo mieleen myös alkavan joulukauden ja sen valitettavan vaikutuksen roskapostin ja mainonnan sisältöön. Ihmiset ajavat itsensä ja toisensa hulluiksi siitä, mitä ostaisivat toisilleen lahjoiksi, joiden vastaanottajat useimmiten yrittävät pitää hetken aikaa vaikeaa tekohymyä päällä ja heittävät sitten lopulta lahjat roskiin. Olen havaitsevinani tässä jonkinlaista kuviota.

Koko aamun oli laitoksessa ollut käytännössä täysin kuollutta. Liekö sitten kyseessä maanantai vai vain tavallista suurempi määrä aamulla pönttöön juuttuneita ihmisiä, mutta kukaan ei tuntunut olevan paikalla. PP istuskeli laiskana koneensa äärellä ja naputteli jotain, sivusilmällä olin hahmottavinani ainakin RHIDEn hänen ruudullaan.

En ollut koskenut omaan koneeseeni vähään aikaan ja screensaveri oli valloittanut ruudun; näytöllä pyöri kolmiulotteinen kuva avaruusasemasta jossa oli tunnus SE-1G. Jäin hetkeksi ajatuksiini ja pohdin mikä ihmeen hinku scifisteillä oli nimetä alukset ja muut vempheet tuollaisilla kirjain/numerosotkuilla? Jessus.

Päivä jatkui yhtä kuolleena kuin oli alkanutkin; PP käänsi lopulta sen, mitä oli naputellut ja naureskelin itsekseni hänen kyhäämälleen uudelle screensaverille, jossa pyöri kolmiulotteinen malli tekohampaista .. samalla alkoi valjeta, mistä kaikki sen aiheiset extrat olivat muutenkin ilmaantuneet toimiston muille koneille.

Mielenkiinnosta työnsin lopulta nenäni ulos tukikohdasta; käytävilläkään ei liikkunut ketään. Lähdin varovasti kävelemään kerrosta läpi ja vilkuilin työhuoneisiin, paikalla olivat pelasivat pasianssia (joka vilahti nopeasti taustalle kun huomasivat tarkkailijan) tai keskittyivät toimistotarvikkeiden varastamiseen. En suinkaan kaivannut mitään 'hei, nyt kun kerran olet siinä' -nakituksia, mutta päivä, jolloin puhelin ei soinut kertaakaan, herätti uteliaisuuteni. Teoriani oli osunut oikeaan; ensilumen sataminen sai todellakin aikaan kunnan gona-päivän, sopii mun makuun.

Häivyimme lopulta läheiseen pizzeriaan vetelehtimään ja juonimaan paikan omistajan kanssa seuraavasta spammausoperaatiosta: sopivaa korvausta vastaan firman sisäiseen sähköpostiin ilmestyi kyseisen pizzerian mainoksia ja potentiaalisten kilpailijoiden postittamat lappuset taas kokivat katoamistempun.

Palattuamme mikään ei ollut muuttunut. Luovutimme lopulta hieman neljän jälkeen ja poistuimme vähin äänin paikalta. Poikkesimme matkalla läheiseen K-kauppaan, jonka elämäänsä kyllästynyt myyjä kyttäsi meitä haukkana koko ajan, aivan kuin olisimme survoneet heti silmän välttääksä pari purkkia hernekeittoa takataskuun. Tuollaiset ihmiset tarvitsevat elämän .. ja kiireesti! Kauppias oli saanut pakkonakitettua TETin kautta itselleen orjan, joka parhaillaan järjesteli kaupan kortsuvalikoimaa aakkosjärjestykseen synkkä ilme päällä.

Pimenevinä iltoina heittäydyn helposti filosofiseksi ja näin kävi myös tänään. Juutuimme keskustelemaan PP:n kanssa ihmisistä, elämästä, kaiken mahdolliset tarkoituksesta ja maailman asioista. Päivän väsymys tarttui hyvin ja pitääksemme keskustelun tasoa yllä vedimme hieman terästettyä kahvia ja muita kofeiinipitoisia juomia läjäpäin. Muutamaa minuuttia ennen iltayhdeksää keskustelumme kuitenkin keskeytyi. Ikkunasta kun lensi hirveällä rysäyksellä sisään tiiliskivi.

Hyppäsin ylös ja juoksin ikkunaan, hiljaisuus oli nyt jotenkin sanoinkuvaamaton. Lunta satoi hiljalleen katuvalojen loisteessa, kauempana juoksi lauma pentuja kerrostaloalueen suuntaan. Porukasta oli ollut ennenkin harmia, joskin ennen heittelivät vain kiviä parvekkeelle, nyt minulta kuitenkin oli huumori lopussa. Nappasin eteisestä takin, sorkkaraudan ja teräsvahvistetut hanskat. Jo kauan sitten opin kantapään kautta että tappelut eivät koskaan olleet reiluja, joko sinulla oli reilu ylivoima, yllättävä etu tai sitten otit turpiin niin että soi.

Pennut kyllä juoksivat, mutta eivät ottaneet erästä pientä sivuseikkaa huomioon; juuri satanutta lunta. Maahan jääneitä jalanjälkiä seuraten lähdimme jäljittämään pentuja; alueella ei ollut liikkunut muita, joten jäljittäminen ei juurikaan tuottanut päänsärkyä. Jäljet päättyivät erään kerrostalon oville. Käväisimme rappukäytävässä mutta se oli tyhjä. Pistetään talo mieleen.

Kuulostelimme hetken, mutta paikassa oli nyt hiljaista. Älysivät sentään pelätä henkensä edestä. Surkean päivän surkean illan surkea lopetus. Palasimme kämpälleni. Astuin sisään ja yritin napsauttaa valot päälle, mutta mitään ei tapahtunut. Kävelin peremmälle ja koitin seuraavaa valokytöntä, ei edelleenkään sähköä.

- *Outo juttu, katoppa sulakkeita*, sanoin PP:lle huomaten samalla välähdyksen silmänurkassa.

Väistin täpärästi suuren kirveen, joka pysähtyi tuulikaapin oven karmeihin. Päällekävijä kiskaisi kirveen irti ja huitaisi uudelleen! Tein uuden väistöliikkeen ja terä melkein hipaisi päälakeani. Nappasin sorkkaraudan esille ja huitaisin sillä voimieni takaa hyökkääjää sokkona, lopputuloksena tuskankarjaisu. Samaan aikaan PP sai valot päälle ja tuijotin silmästä silmään Pääjehua, jonka ilme oli melkein pelottava. Hänen oikeasta kädestään tippui verta hiljalleen pieneksi lammikoksi lattialle.

PP katsoi tilannetta hetken ja vetäisi sitten aseensa esiin. Pääjehu ei juurikaan vakuuttunut, joten PP lasketti koko lippaallisen kuulia päin näköä, joskaan jatkä ei sitä juurikaan noteerannut, vaan tuli uudelleen päälle huitoen. Torjuin sorkkaraudalla pari päähän suunnattua iskua ja potkaisin häntä rintalastaan. Pääjehu horjui vähän matkaa taaksepäin ja alkoi sitten huitoa kirveellään lyöden sen lopulta jumiin keittiön pöytään. Huitaisin kirveen varren poikki sorkkaraudalla ja luuvitosella päin näköä.

Sillä välin PP ilmaantui uudestaan ja huusi jotain. Kun Pääjehu kääntyi hänellä oli yllättäen sangollinen hiekkaa naamallaan.

- *Tännepäin!* huusin Pääjehun saatua rapsittua pahimmat pois silmistään.

Hän tempaisi puukon esille .. dejavu .. ja lähti juoksemaan minua päin. Seisoin selin ikkunaan, hänen tullessaan kohdalle tiputtauduin maahan ja kiepautin hänet suoraan ikkunasta ulos komeassa kaaressa särkyvän lasin helinän säestämänä.

Pääjehu makasi verissään ruoholla, jota peitti nyt kevyt kerros uutta lunta, joka alkoi värjääntyä punaiseksi verestä. Hetkeä myöhemmin sinisten valojen välke alkoi valaista aluetta poliisiautojen ja ambulanssin lähestyessä aluetta.

Tottakai tällainen pääsee uutisiin. Illan uutiset kertoivat mielisairaalaista karanneesta hullusta, joka oli väijynyt viattomia uhreja kirveineen.

Pääjehua nostettiin ambulanssiin, kun kävelin paikalle. Hänet oli sidottu kiinni paareihin, jossa hän sitten epätoivoissaan sätki.

- *Oletko saanut lähiaikoina kirjeitä salaisilta agenteilta*, kysyin puoliääneen.

Hän katsoi minua ensin kysyvästi, mutta hetken mietittyään tajusi viimein tilanteen. Ja sillä hetkellä hän murtui viimein, ilme kertoi hetkellisestä äärettömästi epätoivosta, minä vedin naamalleni ilkeän virneen, velka maksettu takaisin.

Virkavallan lähdettyä jäimme PP:n kanssa katselemaan lumisadetta katulamppujen valossa. Siinä kainalossani ollessaan hän vilkaisi vilkaisi minua silmiin. Molempien velka taisi olla nyt maksettu viimeistä penniä myöten.

Minä en mene koskaan pois.

24 .. Uusi, parempi maailma

"EVVK on PERSEESTÄ"

Reilu kuukausi sitten tajusin asian vasta lopullisesti. Seisoin ensilumen sataessa RPP kainalossani enkä tiennyt enää, kenelle kostaa menneet ajat. Kun aloin miettiä asiaa tarkemmin, en enää edes halunnut. Vanhat ajat olivat viimeinkin jäämässä tärkeämpien tunteiden alle. Olisin vuosia sitten voinut väittää, ettei ääretöntä vihaani kaikkea kohtaan pysty kukaan neutraloimaan. Nyt kuitenkin alkoi näyttää siltä, että sen oli tehnyt ihminen, jolla oli tämä sama viha.

Sinä samaisena iltana minun oli pakko kysyä.

- Mikä sun nimesi muuten on?

- Riikka.

Juutuimme juttelemaan tuntikausiksi aiheesta, ja PP .. tai Riikka kertoi tehneensä loppujen lopuksi saman huomion - kliseisyyden mahdollisuudesta huolimatta rakkauden tunne teki sen lopullisen muutoksen. Mikä sitten oli todennäköisyys sille, että kaksi samalla tavalla henkisesti rampautunutta osuisivat yhteen ja rakastuisivat toisiinsa? .. en edes ala arvailemaan.

Monien muiden asioiden ohella sain kuulla lopulta Riikan koko taustan; tämä tyttö vaan ei koskaan kiinnostunut Barbeista vaan tietokoneista. Myöhemmin koulussa hän oli se, jota kaikki vihasivat. En voinut katsoa häntä silmiin kuunnellessani tarinaa; hän ei itkenyt, mutta tuo ilme kertoi kyllä, miten tuskallista oli elää tuota aikaa uudelleen ja uudelleen.

Kaiken kaatuessa päivittäin niskaan hänellä oli loppujenlopuksi kanava ulkomaailmaan: tietokoneet, jota kautta hän myös oli kasvattanut pienen, mutta uskollisen kaveripiirinsä. Ja juuri se kanava esti murhenäytelmän, jonka seurauksena minäkään en olisi todennäköisesti ikinä päässyt EVVK:stani yli.

Kuukauden aikana tapahtui enemmän kuin niinä kaikkina koulun jälkeisinä vuosina yhteensä. Helvetin portit alkoivat hiljaksen sulkeutua ja jäädä lopulta kauas taakse, kasvuvaihe toisensa jälkeen iski kumpaankin ja niin hämmästyttävältä kuin se kuulostaakin, maailma alkoi näyttää valoisammalta paikalta.

Olen monesti katsonut taaksepäin menneitä tapahtumia ja pohtinut, mikä tämän kaiken tarkoitus on edes loppujen lopuksi ollut? Tarvitseeko onni lopulta ansaita vai tuliko se ihan sattuman kaupassa? Olen yrittänyt miettiä asiaa tarkemmin ja todennut, että ehkäpä maailmankaikkeuden tarkoitus minulle oli pelastaa Riikka samalla tavalla kuin hän pelasti minut. Eräänlainen sukulaissieluteoria.

Tyylimuutokseni alkoi lopulta näkyä myös ulospäin; lemppasin entiset räjäiset vaatteeni menemään ja hankin sellaisen vaatetuksen kuin voisi ATK-tukihenkilöltä löytyvän. Vartija joutui pysäyttämään minut ensimmäisenä muutoksen päivänä, kun ei ollut tunnistaa tulijaa. Vasta pitkän syynäilyn jälkeen pääsin lähtemään. Nii-in, minä: IT-asiantuntija.

Riikka ei suinkaan jäänyt muodonmuutoksessa jälkeen, vaan ilmestyessään ensimmäisen kerran puolipitkässä hameessaan ja hiukset ponihännällä, alkoivat päät kääntyillä käytävillä.

Uudet tyylimme saivat lähes juhlanan vastaanoton. Pikkupomo tipautti kahvinsa lattialle ja jäi tuijottamaan. Joutui lopulta tunnustamaan ihan omasta tahdostaan, että ensimmäistä kertaa näytimme siltä, miltä joku olisi voinut odottaakin.

Ja miksikä emme sitten olisi näyttäneet? Pidin työstä ja ehdottomasti pidin

henkilöstä, jonka kanssa sitä tein. Ajan mittaan saimme verkon täysin toimivaksi Pikkupompon korjausprojektien jäljiltä ja asentelimme Ciscojen päivitykset sekä uudet virustutkat kaikkiin koneisiin. Firman laiteongelmien määrä laski murto-osaan ja tehokkuus nousi niiden mukana. Mikä ikinä koneisiin tulikin, ratkoimme sen Riikan kanssa alta aikayksikön ja työt pääsivät jälleen jatkumaan.

Aika kului hiljalleen ja aloimme suunnitella elämää eteenpäin. Lähdin kämppästäni ja Riikkakin myi omansa, päädyimme ostamaan lopulta pienehkön omakotitalon, joita firma oli rakennuttanut kaupunkiin työntekijöitään varten, maksusuoritukset menivät suoraan tehtaan kautta, eikä lainan maksu meidän palkoillamme ollut mikään ongelma.

Kuukausi ehti vaihtua joulukuuksi ja asiat jatkoivat kulkuaan parempaa päin. Kumpikaan meistä ei jättänyt tietokoneita, mutta aloitimme myös monia muita yhteisiä harrastuksia. Muodonmuutoksemme jälkeinen aika on vaikuttanut nyt tarkemmin katsottuna aivan uskomattomalla tavalla osastoon. Moni meitä alaspäin katsonut on jälkeinpäin osottautunut aivan siedettäväksi persoonaksi ja joukkoon sopii muutamia uusia kavereitakin.

Erehdyin kerran käymään Riikan vanhempien luona jokunen kuukausi sitten, hänen äitinsä tuntui suhtautuvan minuun varautuneen myönteisesti, mutta isä ei voinut juurikaan sietää minua silmissään. Ei hän suoraan sanonut, mutta rivien välistä luin, etten ollut toivotunlainen poikakaveri heidän tyttärelleen. Ilta päättyi lopulta hirveään riitelyyn Riikan ja hänen isänsä välillä. Lopputuloksena Riikka lähti ovet paukkuen ja minä seurasin.

Keskustelimme aiheesta ja päätimme lähteä näyttäytymään näin muodonmuutoksen jälkeen uudelleen ja kokeilemaan, josko tilanne oli vielä pelastettavissa. Firman ilmoitustaululla oli pitkään keikkunut jouluristeilyn ilmoitus ja ajattelimme lopuksi yllättää hänen vanhempansa laivalta tuoduilla tuliaisilla.

25 .. Kylmä meri

"Kaikki hyvät kuolevat nuorena"

Lähestyvä risteily ja joulusesonki pyrki laiskistuttamaan firman porukkaa parhaansa mukaan. Pikkujoulut vietettiin ja ne näyttivät menevän ensikertalaisiltakin jo rutiinilla: Pikkupomo ei saanut kypäliään irti Täti Moonikasta, joka nauraa räkätti nenä punaisena firman terästetystä boolista. Torspo kieriskeli kännipäissään munasillaan hangessa ja riemu oli muutenkin rajaton.

Lopulta 22. päivä joulukuuta hyppäsimme junaan kohteena Helsinki. Viking Linen terminaalissa katselimme suurta punavalkoista laivaa joka oli juuri ankkuroitumassa satamaan. Firmalta löytyi sen verran paalua tiskiinkin, että koko laiva oli varattu ainoastaan tätä tempausta varten.

Ulkona hiljalleen alkanut lumisade palautti minut jälleen siihen hetkeen lokakuussa, kun vain seisoi Riikan kanssa lumisateessa ja katselimme kirkasta tähtitaivasta. Tuona hetkenä kaikki oli niin selvää: elämä oli kuin suuri palapeli, jonka palat menivät täydellisen sekoittamisen jälkeen ensiyrityksellä kohdilleen.

Koko terminaali alkoi olla tupaten täynnä ihmisiä. Firman logoja vilahteli repuissa, kasseissa, vaatteissa ja hatuissa. Istuskelimme Riikan kanssa hieman syrjemmällä meren puoleisten ikkunoiden äärellä ja seurasi kuinka laivan edelliset matkustajat horjuivat krapuloissaan ulos laivasta jatkuvana virtana. Pikkupomo teki parhaillaan vaikutusta toisen konttorin sihteereihin eräjutuillaan, jotka jaksoivat huvittaa meitä suunnattomasti.

Hieman yli kello viisi pääsimme viimeinkin laivaan. Pääsylippuna toimi firman henkilökortti jota vastaan meille jaettiin hyttien avaimet. Ja kuten olimme tilanneetkin, saimme Riikan kanssa kahden hengen luksushytin minibaarilla ja muilla mukavuuksilla.

Kyseessä oli 22 tunnin risteily. Painuimme infotiskille tutkimaan illan ohjelmaa. Firma oli pannut rahaa palamaan: paikalla oli useampi bändi ja lisäksi tietotekniikkagurun luento. Päätimme ensimmäisenä lähteä jahtaamaan sapuskaa, ottaen huomioon jo kiusalliseksi muuttuneen nälän. Viimeksi olin syönyt joskus aamusella. Törmäsimme lopulta paikkaan, jossa sain kunnon pihvejä ja muuta ruokaa. Se oli itseasiassa hyvin kaukana normaalista pizza-kokis-ruokavaliostamme.

Firma tarjosi ruuatkin, joten tilasimme kalleinta mitä talosta löytyi. Loistavan aterian päätteeksi suuntasimme laivan näyttämölle jossa IT-gurun esitys oli parhaillaan alkamassa. Meinasin tippua tuoilta nähdessäni kenet firma oli saanut paikalla raahattua: aivan, tiedät-kyllä-kuka 'ATK-kirjailija' ja asiantuntija.

Nauroimme jatkán esitykselle aivan hysteerisesti herättäen lievää paheksuntaa muissa, jotka vielä jaksoivat ottaa jutut vakavasti. Minä taas en ollut koskaan kuunnellut yhtä hyvää koomikkoa: bullshit-bingo tuli täyteen jo parissa minuutissa! Pistin kyseenalaisen käytöksemme viinin piikkiin.

Esityksen jälkeen lähdimme hortoilemaan laivalla katsellen paikkoja. Lopulta tuttu tärkeilevä ääni kuului läheisestä baarista: iskimme saman tien paikalle ja pöytään, jossa Pikkupomo oli parhaillaan selittämässä tuntemattomalle naisyleisölle kuinka rohkeasti ja neuvokkaasti hän oli pelastanut firman syysretken, jossa bussi oli hajonnut keskelle erämaata karhujen ja muiden villipetojen vaaniessa jokaisen puun takana.

Välimatka asutukseen, petojen määrä ja Pikkupomon osuus asiaan tuntuivat kasvavan jokaisella kerralla kun saimme tuon jutun kuulla uusiksi, mutta hauskaa silti riitti!

Joskus yön tunneilla eksyimme pelihalliin. Yritin näyttää Riikalle flipperitaitoni, mutta tämä pieksi minut mennen tullen jok'ikisessä flipperissä jota pelasimme. Päädyimme lopulta pelaamaan Virtua Racing F1-simulaattoria, jossa Riikka pistikin pahasti kamppoihin, vaikka olimme kummatkin täysiä rattijuoppoja jo siinä pisteessä.

- *Etshän shinä ossaa edesh ajjaa, katottaa .. kumpi juo .. kumman penkin alle*, hän kuittasi lopulta.

Ja otin haasteen vastaan. Kävimme ottamassa läheisessä baarissa paukut ja tulimme takaisin ajamaan formulaa yhä uudestaan ja uudestaan. Ajaminen alkoi turhan monen paukun jälkeen tehdä hieman tuskaista, tosin ei kyllä Riikkakaan täysillä enää kulkenut. Taisimme ajaa muutaman erän ilman, että edes käynnistimme peliä. Lopulta Riikka luovutti.

- *Ei ... vittu mä yrjööön*, hän totesi ja hoippui lähistöllä olevista ovista ulos kannelle laattamaan kaiteen yli. Itse tuijottelin hetken ajorataa ja sammuin.

23. joulukuuta

Näin monia levottomia unia, kunnes karsea olo ja hälinä ympärilläni herätti minut tuskaisesti uuteen päivään. Simulaattorin viereisellä penkillä istui joku pentu kääntelemässä rattia ja pärräten itse omat tehosteäänät. Laiva oli palannut Helsinkiin ja ihmiset tungeksivat ulos laivasta. Laahustin hytille, mutta en löytänyt Riikkaa. Pyörin hetken ympyrää laivassa ja yritin soittaa.

Hänen kännykkänsä ei tuntunut olevan päällä. Outoa sinänsä, hän ei kyllä puhelintaan pitänyt koskaan poissa päältä. Ei meillä matkatavaroita ollut, joten oletin hänen häipyneen maihin omine aikoineen ja lähdin laivalta. Menin samaan junaan kuin suurin osa muustakin firman väestä ja lueskelin lehdestä pikkuotsikon, että laivalla oli ollut mukana yli 2500 firman työntekijää.

Kouvolan asemalta pääsin vihdoon bussilla takaisin kotiin. Ryntäsin välittömästi sisään, mutta talo oli tyhjä. Koko matkan ajan olin yrittänyt soitella Riikalle, turhaan. Aloin lopulta järjestelmällisesti soitella läpi kaikki mahdolliset paikat, joihin hän olisi voinut mennä. Työkavereistakaan kukaan ei ollut nähnyt häntä sen illan jälkeen.

Loppuillasta aloin olla epätoivoinen ja soitin poliisillekin, josta minulle ilmoitettiin, että henkilön voisi ilmoittaa kadonneeksi vasta useamman päivän kadoksissa olon jälkeen. Katselin keittiön pöydällä ollutta sanomalehteä, johon Riikka oli aamulla läikyttänyt kahvia ja nukahdin lopulta pöydän ääreen.

Riikka, missä sinä olet?!

24. joulukuuta

Heräsin aamutuimaan siihen pahojen asioiden aavistamisen oloon. Vain sekunteja myöhemmin soi puhelin. Soittaja oli Helsingin poliisista ja tapa jolla hän puhui paljasti jo, että hän aikoi sanoa jotain mitä en olisi halunnut kuulla ääneen sanottavan.

Eilen aamulla oli joku Helsingin edustalla liikkunut löytänyt rantaan ajautuneen ruumiin. Tuntomerkit ja muu aineisto viittasivat siihen, että tunsin vainajan. Minua alkoi pyörryttää. En edes halunnut kuulla enempää, vaan lähteä todistamaan kaikki epäilyt vääriksi ja aiheettomiksi.

Tuntia myöhemmin poliisiauto kurvasikin pihaan ja pääsin sen kyydissä lopulta

Helsinkiin ja ruumishuoneelle. Hetki jolloin näin Riikan, pysäytti vereni. Tämä makasi aivan lumivalkoisena teräksisellä pöydällä, jotenkin niin ihmeen rauhallinen ilme kasvoillaan.

Kesti vain sekunteja, ennen kuin todellisuuden tunteen hyökyaalto iski kaiken toivoni erehtymisestä matalaksi ja tiputti minut polvilleen maahan. Itkin. Itkin niin syvästi ja katkerasti. Olin nähnyt elämässä huonoja aikoja, mutta tämä asetti uuden pohjalukeman. Olo oli kuin kylmässä aallokossa, vain sekuntien välein iski uusi aalto kylmää tuskaa tajuntaan, pyyhkien lopulta pois kaiken sen hyvän ja uuden minän joka oli rakentunut entisen rikkinäisen päälle.

Palasin kotiin ja kuppi kylmää kahvia kädessäni selailin läpi vanhoja kuvia minusta ja Riikasta koneelta. Miksi helvetissä kaikki hyvät kuolevat aina nuorena?! Onko jossain päätetty, että jos elät paskan lapsuuden, sinun on kärsittävä myös aikuisena? Enkö minä ole jo ansainnut kunnon elämää? Elämää jonkun kanssa joka oikeasti rakastaisi minua ja jota oikeasti rakastaisin? Jouluaatto ehti vaihtua joulupäiväksi kun viimein sain unen päästä kiinni.